

LITVINSKA VLADA JE PREPUSTILA NEMČIJI MEMEL

LITVINSKA VLADA JE VPRAŠALA ANGLIJO IN FRANCIJO, ČE BI JI PRIŠLI Z OROŽJEM NA POMOČ

V enem tednu je Hitler dosegel že drugo veliko zmago. — Ribbentrop je zahteval takojšnjo pre-
dajo. — Litvinsko vojaštvo je izpraznilo memel-
sko okrožje.

KAUNAS, Litvinska, 22. marca. — Litvinska je odstopila pristanišče Memel z okolico nacijski Nemčiji, ker je nemški vnanji minister von Ribbentrop v svojem ultimatumu od Litvinske zahteval takojšnjo in mirno predajo, da ne bi prišlo do kakkega "spopada". Von Ribbentrop pa je Litvinski obljubil, da se bo Nemčija "velikodušno" zavzela za litvinske gospodarske zadeve, ako ji mirnim potom odstopi Memel. Predaja je bila uradno naznanjena včeraj zjutraj. V nekaj dneh bo litvinska delegacija odpotovala v Berlin, da z nemškimi državljani izvrši podrobnosti izročitve.

Litvinsko vojaštvo je zapustilo Memel in njegovo okrožje in neko nepotrjeno poročilo pravi, da je nemško vojaštvo zasedlo Memel.

Z Memelom in njegovim okrožjem je Nemčija pridobila 1099 kvadratnih milj ozemlja s 152,000 prebivalci.

To je Hitlerjeva druga velika zmaga v enem tednu. Hitler je to zmago dosegel celo v času, ko se evropske zapadne države posvetovala, kako bi postavile močan blok proti nemškemu razmahu.

Poročila z meje naznanjajo, da je memelska železniška postaja polna vojnega materiala, ki ga odvažajo v Litvinsko.

Poročila iz Memela pravijo, da je prebivalstvo mesta, ko je izvedelo, da je Memel pripadel Nemčiji, divjalo v veselju, in mahoma so bile raz oken razobešene svastika zastave.

Ljudje so kričaje letali po ulicah in zvočniki so naznanjali "odrešenje" ter prinašali nemške bojne pesmi. Šole so bile takoj zaprte.

Mnogo ljudi je odšlo iz mesta, da pozdravijo prihajajoče nemške vojake.

"Kdaj bo prišel Hitler?" je vsakdo vprašal. Uradno naznanilo, da je bil Memel prepuščen Nemčiji, se glasi:

"Litvinski ministrski svet je z ozirom na stališče nemške države sklenil, da izroči Memel z okrožjem Nemčiji.

"Ta odločitev je bila sporočena včeraj sejmu (poslanski zbornici).

"Danes bo litvinska delegacija odpotovala v Berlin, da reši vprašanja, ki so nastala vsled vladnega ukrepa."

Predno je bilo objavljeno to sporočilo, je še bilo naznanjeno, da je nemški vnanji minister Joachim von Ribbentrop v ponedeljek zvečer od litvinskega vnanjega ministra Juozasa Urbysa zahteval takojšnjo predajo.

Litvinska bo sedaj samo vprašala za mnenje o-nih držav, ki so 8. maja, 1924 določile Memel Litvinski in so podpisale tozadevno pogodbo. Te države so: Anglija, Francija, Italija in Japonska. Te države so tudi Litvinski tedaj prepovedale odstopiti Memel kaki državi brez njihovega dovoljenja.

Da bosta Italija in Japonska Litvinski svetovali, da mirno prepusti Memel Nemčiji, je jasno. In tudi Anglija in Francija bosta prav gotovo privolili.

Ako pa bi Anglija in Francija temu nasprotovali, tedaj ju bo Litvinska vprašala, ako sta jo s svojim orožjem pripravljeni braniti. Do tega pa ne bo prišlo.

KAUNAS, Litvinska, 22. marca. — Litvinski guverner Memela, Viktor Gailius, je rekel, da je

Italija in Jugoslavija soglasata

POLOŽAJ NA SPANSKEM

Valencija stremlji po častnem miru. — Republikanski voditelji so pobegnili v Francijo.

PARIZ, Francija, 22. marca. — Poročila iz Madrida naznanjajo, da je republikanski obrambni svet prošil generala Franco, da dovoli nekaj sto komunističnim voditeljem, da nemoteno odidejo iz Španske. To je sedaj edini pogoj republikancev za predajo.

Medtem ko je bilo prej okoli 5000 republikanskih voditeljev, katere je hotel general Franco dobiti v svoje roke in jih soditi, jih je sedaj komaj še nekaj sto, ker so večinoma z aeroplani pobegnili v Francijo. Pobegnili so zlasti častniki, ker so vedeli, da jih bo general Franco postavil pred vojno sodišče, ki jih bo obsodilo na smrt.

General Franco ga tega noče dovoliti, da si mnogo voditeljev tekom pogajanj že pobegnilo. Republikanski voditelji pravijo, da more Franco brez vsakega strela vkorakati v Madrid, ako dovoli prost odhod vodilnim republikancem.

VALENCIJA, Španska, 22. marca. — Četudi je v Valenciji dan za dnem ena sama molitev za mir, vendar vsi zahtevajo, da je dosežen časten mir.

Trgovine so večinoma razbite; živčaja je malo, pa vendar nekoliko več kot v Madridu. V gostilnah točijo pomarančni sok, dobiti je mogoče samo tapas, želiščno juho. Vino je najslabše vrste.

Filmska gledališča so vedno naglašena, da si mnogo že pogosto videli eno in isto sliko. Po zadnji predstavi pa se ulice izpraznijo in razsvetljajo jih samo medle svetilke. To je prava slika opustošene republikanske Španske.

MLADI PIKETI

OAKLAND, Cal., 22. marca. — Pred neko hišo se je vsako popoldne igrala gruča otrok. Ker so bili precej glasni, jih je gospodinja zapodila. Kmalu so se vrnili z velikim plakatom, na katerem je bilo zapisano: "Gospodinja ni pravica naprav nam!" ter so začeli hoditi pred hišo gori in dol. Gospodinja je morala poklicati policijo, da jih je razgnala.

Nemčija s svojim ultimatumom naravnost zahtevala, da mora Litvinska brezpogojno odstopiti Memel Nemčiji.

Von Ribbentrop je rekel, da bodo nemški vojaki takoj vkorakali v Litvinsko, ako bi prišlo v deželi kakih nemirov.

Med Litvinsko in Nemčijo pa je že deloma prišlo do sporazuma, da bo Nemčija Finski jamčila njene nove meje in da se bo do gotove meje mogla Litvinska posluževati memelskega pristanišča.

CIO SE NOČE UKLONITI AFL 'PLEMENITAŠEM'

Predsednik Kongresa za industrijalno organizacijo pravi, da ne bo šla njegova organizacija prostovoljno v smrt.

Nedavno je John L. Lewis izjavil: — Vsak se moti, ki misli, da bo naša organizacija izvršila samomor na ljubo "aristokratom" v Ameriški delavski federaciji.

S to njegovo izjavo so se včeraj podrobno bavili odbor-niki Federacije, kajti smatrajo za napad in za znamenje, da Lewis ne bo popustil.

Pogajanja med zastopniki obeh velikih delavskih organizacij se bodo jutri nadaljevala v New Yorku.

Izgledi, da bi dospeli do kakšnega ugodnega zaključka, so jako medli. Zdi se, da bi bil Lewis zadovoljen, če bi se Federacija priključila njegovemu Kongresu, ne kaže pa nobene vojne, da bi se Kongres podredil Federaciji.

Predsednik Roosevelt še vedno čaka, kako bodo pogajanja napredovala. Če ne bo nobenega upanja, da bi se ugodno zaključila in da bo ustvarjeno enotno delavsko gibanje, bo prevzel vlogo posredovalca.

Nastopil bo baje s tako dobrimi in konkretnimi predlogi, da mu Lewis in Green ne bosta mogla ugovarjati.

TRI KRIŽARKE ODPLULE PROTI JUŽNI AMERIKI

WASHINGTON, D. C., 22. marca. — Včeraj so odplule proti Južni Ameriki tri ameriške križarke. Na njih je 2500 mornarjev in častnikov. Poveljuje jim readmiral H. E. Kimmel. Ustavile se bodo v različnih južno-ameriških pristaniščih.

TRETJE STRANKE NAJBREŽNE BO

WASHINGTON, D. C., 21. marca. — Tajnik za notranje zadeve Ickes je rekel danes častnikom, da najbrž ne bo ustanovljena tretja stranka, ki bo imela skrajno liberalen program. Po njegovem mnenju se bodo vsi liberalni elementi strnili okrog predsednika F. D. Roosevelta.

KAJ JE ZASNOVAL HITLER

Hitler bo še dalje prodiral proti jugovzhodu. Pomagal bo Italiji, nato pa se bo obrnil proti Angliji.

LONDON, Anglija, 22. marca. — Angleški politični izvedenci napenjajo vse svoje živce, da bi odkrili skrivnost, ki obkrožja Adolfa Hitlerja. Angleški diplomati vedo iz izkušenj zadnjih dni, da je treba natančno preiskati vsako poročilo, ki pride iz Berlina, pa če je podal kako izjavo von Ribbentrop ali pa Goering.

Treba je prodreti v skrivnost Hitlerjevih načrtov, kajti vsaka agresivnost pride sa od njega. V Evropi je v resnici v teku vojna, četudi brez prelivanja krvi. V tej vojni sta si Nemčija in Anglija poglaviti sovražnici. Francija je samo zvesta zaveznica Anglije, Italija pa je priklenjena k Nemčiji v osi Rim-Berlin. Rusija hodi svojo pot, manjše države pa se bodo pridružile k tej ali oni skupini držav, kakor jih bodo vodili njihovi politični interesi in naklonjenost.

Vsa bodočnost je odvisna od nacijske Nemčije. Toda najtežavnejše je iznajti Hitlerjeve namere. Chamberlain je v svojem govoru v Birminghamu imenoval Hitlerja lažniveca in sleparja, dasi teh besed ni rabil. Hitler na ta napad ni odgovoril. Sedaj pa je težavno vprašanje, ako na to obdobje svet Hitler do sedaj, še ni odgovoril vsled divje jeze, ali pa se pripravljata na prihodnji velik adarec.

Največje glave na Downing Street preiskujejo Hitlerjevo skrivnost. Zaupna poročila, ki so v rokah angleške vlade, kažejo, da je Hitler drzen igralec, ki stavi vse na eno karto in je do sedaj imel veliko srečo in si je pridobil velikansko bogastvo. Ker ga tudi njegovi tovarishi smatrajo za srečnega igralca, mu stavijo zapeljive načrte, po katerih bi dosegel še mnogo večje uspehe.

Poglaviti Hitlerjev namen je čimprej uničiti moč Anglije. Njegov načrt pa ima tri dele:

1. Nemčija se bo razmaknila proti jugovzhodu po dolini Donave, da dobi petrolej in poljske prideleke in dovolj surovin, predno bo prišla razbijati angleško cesarstvo.
2. Takoj hoče načeti sredozemsko vprašanje, da bo zadušeno Italijo, ki je bila zadnje čase zelo zanemarjena.
3. Kolonialne zahteve bo spravila v ospredje v soglasju z željo Japonske, ki želi, da je to vprašanje rešeno, še predno pride angleško vojno brodovje v Singapur.

Hitlerjevi svetovalci so pr-

VKRATKEM BOSTA IZDALI SKUPNO IZJAVO GLEDE ČEHOSLOVAŠKE

BEOGRAD, Jugoslavija, 22. marca. — Politični krogi pričakujejo, da bosta Jugoslavija in Italija v kratkem izdali skupno izjavo, v kateri boste pojasnili svoje stališče z ozirom na to, da je Nemčija zasedla Čehoslovaške.

Po splošnem mnenju bo ta izjava povdarjala, da med obema državama ni bilo nikakih prememb v prijateljskih odnosih, odkar je bila sklenjena prijateljska pogodba v Beogradu.

Na drugi strani pa bo jugoslovanska vlada odklonila vsako povabilo, da bi bila vdeležena na kaki mednarodni konferenci glede evropskega položaja.

Vpliv evropske krize na notranji položaj Jugoslavije je neznaten, dasi je bil pred nekaj dnevi zeli resnega značaja. Senat je brez vsake debate sprejel letni proračun, ki mu ga je poslala narodna skupščina; iz Zagreba pa prihaja poročilo, da voditelj hrvatske kmet-ske stranke dr. Vladimir Maček išče rešitev hrvatskega vprašanja v okvirju meja Jugoslavije.

Še pred nekaj dnevi je prevladovala bojazen, da bo dr. Maček v svojih zahtevah po avtonomiji iskal tuje pomoči. Dr. Maček je celo privolil, da vstopi v vlado kakšna njegove stranke, ako namerava regent knez Pavle postaviti koalicijsko vlado.

ZAGREB, Jugoslavija, 22. marca. — Voditelj Hrvatske kmet-ske stranke dr. Vladimir Maček je rekel, da so Hrvatje odločni v tem, da zahtevajo avtonomijo in pri tem se ne zmenijo za to, ako pride pomoč od predsednika Roosevelta, ali pa od Adolfa Hitlerja.

"Nagla rešitev je neobhodno potrebna," je rekel dr. Maček.

hebnio zadovoljni z načrtom za prodiranje po dolini Donave. To prodiranje je bilo pričeto z zavzetjem Avstrije in Čehoslovaške. Madžarska je v resnici vazalka Nemčije. Ako bo Hitler pri tem oprezen, v Evropi ne bo prišlo do razstrelbe, dokler ne bo Nemčija popolnoma pripravljena.

Mogoče pa je, da se bo Hitler še prej odločil, da bo hotel vstreti Mussoliniju, ki je molčal, ko je Hitler osvajal osrednjo Evropo. Ker je sedaj državljanska vojna na Španski, že skoro končana, je za Mussolinija sredozemsko vprašanje postalo mnogo težje, kajti moč Anglije in Francije postaja vedno večja.

Eden največjih angleških diplomatov je rekel: "Prončavajte Hitlerja. Ako morete izslediti njegove načrte, boste poznali bodočnost. Brez tega znanja pa je vsako ugibanje zastoj in celo nevarno."

ČEHI ODLETILI Z AEROPLANI

LONDON, Anglija, 22. marca. — "Daily Express" poroča, da je okoli 1000 čeških vojaških aeroplanov pristalo na Poljskem, Romunskem, v Jugoslaviji in Rusiji, odkar je nemška vojska zasedla Češko in Moravsko.

Piloti se niso zmenili za povelje predsednika Emila Hache, da ves vojni material iz-roče Nemcem, temveč so z aeroplani odleteli.

List pravi dalje: "Pregledovanje nemških letalskih častnikov je dognalo, da so bile na praškem letališču takoj, ko so aeroplani odleteli, v cementne stene zvrnane luknje, da je benzin iztekel in poniknil v zemljo."

Ravno tako so češki častniki odnesli tajno sestavino cementa, ki so ga rabili za utrdbe v Sudetih, kakor tudi sestavino za najboljše jeklo v utrdbah.

List pravi dalje, da so Čehi varno prinesli v London model nove avtomatične puške, katero je izdelovala Škodova tovarna v Plzinu.

UMOR V KAZNILNICI

PHILADELPHIA, Pa., 21. marca. — V nekem jarku poleg dvorišča tukajšnje državne kaznilnice so našli umorjenega 44 letnega kaznenca Roberta Williamsa. Zvezan je bil na rokah in nogah. Warden je izjavil, da je bil Williams zaprt zaradi poverbe. Dva tedna je delal na dvoriščni kaznilnici. Kdo ga je zalotil v jarku, zvezal in umoril, se dose-daj ni dalo dognati.

SMRT STAREGA VETERANA

MEXICO CITY, Mehika, 22. marca. — Tukaj je umrl Ignacio Velasquez, ki se je udeležil leta 1847 ameriško - mehi-kanske vojne. Dosegel je starost 109 let.

AVSTRALSKI KABINET PRO- UČUJE EVROPSKI POLOŽAJ

SIDNEY, Avstralija, 19. marca. — Jutri se bo sestel tukaj avstralski kabinet, ki bo razpravljaval izključno le o kri-zi v Evropi. Ministri bodo v telefonski zvezi z angleškim ministrskim predsednikom Nevilleom Chamberlainom.

"GLAS NARODA"
(VOICE OF THE PEOPLE)
Owned and Published by
SLOVENIC PUBLISHING COMPANY
(A Corporation)
Frank Sakar, President J. Lupsha, Sec.
Place of business of the corporation and addresses of above officers:
216 WEST 18th STREET NEW YORK, N. Y.

46th Year

ISSUED EVERY DAY EXCEPT SUNDAYS AND HOLIDAYS

Advertisement on Agreement

Za celo leto velja list na Ameriko	Za New York za celo leto ..	\$7.00
In Kanado	Za pol leta	\$3.50
Za pol leta	Za inozemstvo za celo leto ..	\$7.00
Za četrt leta	Za pol leta	\$3.50

Subscription Yearly \$5.—

"GLAS NARODA" IZHAJA VSAKI DAN IZVZEMŠI NEDELJ IN PRAZNIKOV

"GLAS NARODA", 216 WEST 18th STREET, NEW YORK, N. Y.
TELEPHONE: CHelsea 3-1242

Pod vaško lipo.

Piše kakor misli FRANK KERŽE

Kaj pa naši ljudje?

Meni se večkrat zdi, kakor da mi nanovo romamo v Ameriko. Ko smo namreč prišli sem, ni bilo večjega problema, kakor: kje bom dobil delo. Ko je bilo to vprašanje rešeno, smo polagoma bolj šli lastno stanje. Slednji je moral misliti, kako si bo sčasoma kaj prihranil, da bo mogel kasneje začeti svoje družinsko življenje. Slednji je sanjal o svojem domu, da bi bil tako vsaj s trehdo preskrbljen za stara leta.

Torej: prišli smo sem s samimi problemi in izgledalo je vsa leta, da se polagoma umikajo in da postajamo kolikor toliko varni v našem življenju.

No, pa je prišlo vse drugače. Velika kriza je pobrala, kar smo imeli in zraven tega je prišla še doba, ko je tudi za prostrano Ameriko preveč ljudi. Ne mislim tako, da bi jih ne moglo živeti več v naših državah. Pač pa tako, da ni za vse dovolj dela.

No in tako bratje smo celo malo na slabšem, kakor tedaj, ko smo prišli sem. Tedaj je bila mladost — danes je ni. Tedaj so bile prilike in delo — če tukaj ne, pa kod drugod. Tedaj je bilo vse naše kulturno polje prazno, da smo lahko zamljili bodoče delo, kakor smo hoteli. Nismo imeli nobenih podpornih organizacij.

Imeli smo upanje, da jih bomo ustanovili tako, da bodo močne in trdne, da bodo boljše, kakor jih imajo drugi. Nismo imeli naših listov. Tedaj smo bili prosti — če je kdo izvedel, da se kje drugje boljše dela, je pobral šila in kopita ter zašel tam, koder je bilo več za služka.

In danes? Inamo problem naših listov, katerih je preveč, a ne vemo, oziroma nečemo vedeti, kako bi jih postavili na zdravo podlago. In naše podporne organizacije? Mesto ene močne in trdne, jih je kar pol dneata večjih, koliko pa manjših. Zraven tega še pritlikavo samostojnih društev, ki pomenjajo višek lahkomisljenega ravnanja. Ali se kaj brigamo za to, da bi spravili podporne organizacije na boljše podlago? Ljudski glasovi silijo na to, da bi se združili, ker ljudje slutijo nevarnost. In z listi?

A to ni še vse. Zakaj zdaj pride glavno, ki zadeva slehernega človeka: kako pa mi vsak zase in vsi skupaj?

Če so listi in podporne organizacije slaba slika, kaj naj šele rečem o položaju našega človeka? Pri nas je vse zgrajeno brez pomisleka na bodočnost. To velja prav posebno za naše ljudi. In to se tako hitro kaznuje, da se bolj ne more.

Vzemimo Pennsylvanijo, koder je menda polovica vseh naših ljudi. Kaj delajo po veliki večini? Premog kopljejo. Bili so časi in leta, ko je to delo dobro plačalo, vsaj celo predobro. Toda svet je napredoval. Premoga se rabi vedno manj. Zraven tega imamo tudi izboljšane stroje, katerih vsak odleže za dneate ljudi.

Četudi imamo vedno več in industrije, se rabi vendarle vedno manj premoga. Kaj je vzrok? Človeški napredek. Včasih ni bilo drugega sredstva za pogon, kakor parni kotli, kateri je vedno žrli. Za tovarno, za palačo, za hišo — za vse je bil premog.

Danes se ga rabi vedno manj. Izpodrinilo ga je precej petrolole, najbolj pa znana bela sila — elektrika. Te pa ne dobimo samo iz premoga, ampak v veliko večji meri od vodne sile. Tukaj pridejo v poštev najprej naravne sile, kakor so

znani niagarski slapovi. Kdor je kdaj tam bil, le lahko opazil na velike daljave tovarno pri tovarni. Električna sila je cenejša, kakor parna in poleg tega brez primere bolj praktična. Parna sila je stalna in je ne moreš prenašati drugače, kakor s pomočjo kolesovja, jermenov ali osi. Vse to gre lahko na daljavo par ducatov čevljev, pa smo pri kraju.

Električna sila je pa prožna kakor veter. S pomočjo navadne žice jo lahko prenašaš od kraja v kraj na velike daljave. Tudi po sto ali več milj se danes prenaša ekonomično električna sila.

Kakor vam je znano, imamo v naših državah več velikanskih vodnih jezerov, ki so jih zgradili včasih zastran namakanja rodovitnega sveta, drugič pa samo zato, da so dobili električno silo. V nekaj letih bomo imeli toliko teh jezer, da ne bo vsa industrija in vsa Amerika mogla porabiti elektrike, ki jo bo proizvajala voda.

To pa pomeni, da bo vedno manj dela pri premogu. Zdi se mi, da je premog do malega dodelal, kakor je pred njim les.

Ampak po Pennsylvaniji je na deset tisoč naših ljudi, ki so tam, odkar so prišli. Ti so premogarji in drugega nič. Kakšna bodočnost se kaže in obeta njim, lahko izprevidi vsak sam.

Če je žalosten položaj v enem kraju, bi rekel, da ni nič boljšega v drugem. Naši ljudje so se bili zatekli gori v Michigan in kasneje v Minnesota. V prvem kraju so kopali baker, v drugem železno rudo. Šlo je dobro leta in leta. Danes ne gre več. Prvič so prišli stroji, kakor je parna lopata pri železni rudi, drugič pa so odnehali tudi naravni zakladi. Baker morajo kopati v neizmer- nih globinah, železne rude je pa vedno manj.

V enem, kakor drugem kraju si je dosti naših ljudi postavilo svoje domovje. Ti pomenjajo delo in denar. Ali naj jih danes komu prodajo? Kdo jih bo pa kupil? Ali naj jih puste in gredo — kam pa, vprašam vas? Kje pa je tak kraj, da bi človek rekel: tje pojdi, da bi dobil delo.

Če pogledamo zdaj na naše ljudi po drugih državah, je enaka pesem. Južni Illinois, Kansas, Wyoming, Colorado — povsod enaka pesem. Delavcev dosti, dela pa nobenega ne.

A to ni še cela tragedija našega človeka. Najhuje šele pride. Mi starejši, ki smo prišli iz nekdajne domovine, smo že itak navajeni na vse. Človek bi nekako potrpetel zase. A mi nismo sami.

Za nami je naša družina, mladina, ki nam zadaja globoka in težka vprašanja. Prosim vas, kaj naj dela mladina recimo v Pennsylvaniji okoli majna? Kaj naj čaka v Minnesoti, ko postaja od dne do dne slabše?

Zdaj pridejo na vrsto začetni grehi: zakaj nismo šli kam drugam, počeli kaj drugega, koder bi imela naša mladina vsaj prilike? Zakaj v Pennsylvaniji, Minnesoti in drugod nima nobenih.

Nehote mi pride na misel moj prijatelj davnih let. Bil je Neme in je živel na severni strani Chicagoa. Pa se je oženil. Stanova! je poprej menda na North Side, koder je bila trgovina in nad njo stanovanje. Ko se je oženil, je šel daleč proč v neki rezidenčni okraj nedaleč od jezera.

"Ali bi ne bilo boljše, da vžameš stanovanje tam, koder si bil poprej?" ga vprašam.

"Je tako, dragi moj, prej smo bili sami. In biti sam pomenja, da si kolikor mogoče blizu takega, ki te vabi. Goštilne, godba tirolskih citrašev, razne pevke in podobni di- rendaj je bil kakor nalašč zame. Na vse strani sem imel blizu. Zdaj pa moram preč, da bo na vse strani daleč."

"Še zmiraj ne vem, kaj misliš. Če bo delj, bolj se boš zamudil."

"Ne jemljem iz tega vidika. Vidiš, jaz se ženim. V zakonu pridejo otroci. In na te moraš misliti, da bodo neke rastli, da bodo neke poznani in da bodo imeli neke prilike. Poznanje v otroških letih uravnava največkrat celo življenje."

Previdne besede, ki jih danes docela razumem.

Lep presedek, ki pa meni in našim ni bil nikdar na mislih. Mi smo bolj tako, kakor meteor: kamor pade, tam ostane.

In v tem, bratje moji, je naša največja napaka in naša največja tragedija. Sam živim v največjem mestu in mi je stokrat žal, da se niso vsi naši ljudje ustavili tukaj. Če ima New York prostora za par milijonov Judov, za skoro dva milijona Italijanov — ne vem, zakaj bi ne bil najboljši za nas? Tukaj je zmuraj delo in prilike — po Pennsylvaniji in Minnesoti kakor po drugih krajih ni prav nobenih. In niso samo prilike za delo, ampak pred vsem prilike za napredek. Prilike za šole — kaj bi našteval. Dovolj je, če vam povem, da New York nudi več zastoj, kakor katere koli drugo mesto za denar.

Se celo Cleveland je veliko premajhen, da bi se človek mogel res razvijati na vse strani. Ondam sem govoril z žensko iz Clevelanda, ki služi tukaj. Šla je nazaj misleč, da bo tam ostala in tam poiskala kako delo. Pa jo vidim tedne kasneje zopet v New Yorku.

"Kaj se vam ne dopada Cleveland?"

"Se mi, ampak dela ni. To se pravi: delo se težko dobi in tudi plačajo dosti manj kakor v New Yorku."

To vedo tudi drugod. Zanimivo je, da naletiš pri slednjem koraku nekoga iz Pennsylvanije, če našega človeka ne, pa koga izmed slovenskih bratov. Oče je majnar — taka je navadna povest. Nekoliko dela — imajo svojo "kučo," on ostane, kjer je, ker mora. Za otroke pa ni bilo drugega izhoda, kakor iti v svet in iskati kruha in bodočnosti drugod. Pennsylvanija je sicer velika in bogata, a nima velikih mest. Se celo Pittsburgh sam ni drugega, kakor nekaka centralna majnarska naselbina. Je do- bro, dokler obratuje majna — zanič, kadar se ustavi.

Na tisoče naših deklet je iz Pennsylvanije, ki so morale priti v New York za kruhom. Po večini so ga tudi dobile. Seveda ne visokih služb — lišna dela. Ampak za tista plačajo dobro, kadar izpoznajo človeka.

Toda Pennsylvanija je še na dobrem — v tem namreč, da ni tako daleč na vzhod, koder je takorekoč vsa važna industrija naših držav. Bolj reveži so ljudje po Minnesoti, Kansas, Colorado, Wyoming in drugod po zapadu. Na vse strani je daleč. Pacifična obala je sicer bogata, a nima dosti industrije. Poleg tega ima ves daljni zapad polno ljudi, ki so mimo- grede farmerji, rudarji, gozdarji in podobno. Večina teh ljudi potuje iz kraja v kraj. Kaka stara šajtrga — avtomobil se ne more imenovati več — na njem bo žena, otroci, kaka stara peč, nekaj čunj za po- steljno opravo, pa gredo — kam? Na vse strani in nika- mor.

Ta problem naših ljudi je veliko huji, kakor vsi drugi, ker zadeva veliko večino vseh naših. In slednji ga drži ne- kakko zase. Zakaj čita se jam- ranja od časa do časa od tu- kaj in tam, čita se vse sorte

osebne napade in nepotrebne storije, le o tem najvažnejšem problemu se molči.

Ampak to ni dobro. Marsi- kaj bi se dalo spraviti v red, marsikomu pomagalo — toda mladina sama ne piše v naše liste, ker ne zna, starejši pa molče o svojih. Tako gre pri- meroma, kakor je šlo našim, ko so prihajali sem. Kako pismo od prijatelja in znance — pa izžine človek iz naselbine.

Mi smo rod, ki je priden in nadarjen. Škoda, da je za ve- liko večino vsaka prilika od- vzeta. Zakaj človek je, kakor rastlina. Koder so najlepše pri- like, tam se najlepše pekaže.

Tako smo vsi dvakrat vdar- jeni. Prvič tedaj, ko smo prih- ajali sem. Nikogar nismo imeli, ki bi nam dajal kako smernice, kam bi, kako bi. Kamor je zanesel veter nekoga iz naše vasi, tje so povečini šli vsi drugi. Ko smo se ustavili in začeli z lastnim ognjiščem, je prišla družina. In ta preje- ma tisto dedščino, ki smo jo imeli mi. Sama tava na vse strani sveta, izgublja se v mo- gočem človeškem valu ter na ta našim drobci se tisto malo, kar bi imelo biti naše.

Zdaj je pa tako: če bi bilo vsaj nekoliko združenih na po- lju naših listov in podpornih organizacij, bi lahko marsikaj storili, da bi rešili vprašanja stoterih, tisočih. Če je za starejše prepozno, bi se vsaj lahko pomagalo mladini, da pride neke do kruha in pri- lik.

Tako smo pa razbiti na vseh koncih in krajih. Podporne organizacije države vsake svoje društvo in svoje člane, kar je že ena velika ovira. Zakaj v enem društvu se zbira mala skupina, o kateri ne ve velika večina prav nič.

Kako škoda je, da se ni našega naroda usmerilo na far- me, kamor je spadal. V se- vernem delu naše države imamo kakih šestdeset slovenskih farmerjev, kateri po veliki ve- čini jako dobro uspevajo. Njihove farme se ločijo ko noč in dan od lenih ameriških in ko- der Amerika hira, tam dela naš človek jako dobro. Zdaj je s farmerji pa spet tako: najbolj priporočljivo je iti tje, koder je industrija, da imaš trg za svoje izdelke. In ve- lika večina vsevažne industri- je je v krajih nove Anglije, kakor pravijo državam ob At- lantkem oceanu. Kraji so pri- mernejši, zemlja dosti dobra in kar je glavno: jako poceni.

Kakor hitro prideš nekoliko iz mesta, je že ena taka, da se človek čudi, kako je to mogoče.

Seveda, vsi smo se motili o prilikah v ti deželi z mano vred. Da sem nekdlaj vedel to, kar vem danes, bi bil napel vse sile, da bi imel naš narod boljše bodočnost, kakor jo ima.

Če bi bili združeni, bi to čit- tal vsak, kdor čita. Tako pa je omejeno le na ozek del čit- tateljev in naročnikov tega li- sta. In stara navada je, da se pri nas nikdar ne ponatisne ne- kaj iz enega lista, pa če je še tako dobro. Le gori v Pitts- burghu okoli Naprepa so še ta- ki idealisti, ki iznajdejo vsaj zrna in jih potem pokažejo naročnikom. Pri jednotlivih ali zvezinih glasilih so ni nič dru- gega, kakor: naše društvo, naša jednota ali zveza in naši člani.

Čemu bi si belili glave s pro- blemi drugih, dokler so sami na gorkih stolah? Na cleve- landska dnevnika tudi ne smem računati, ker imata sko- ro ves prostor zavzet z dopisi in poročili: naše društvo pri- redi ... da se tako ognejo pla- čanim oglasom.

Mogoče bi bilo boljše, da bi se tudi jaz ne vtikal v vsako stvar. Ker pa čutim v sebi dolžnost, žrtvujem delo in čas. Mogoče pa ho le komu kaj po- magano.

Peter :: Zgaga

V ponedeljek je bil prvi po- mladni dan.

V New Yorku se še nič ne pozna in ni nobenega sledu po- mladit. Zemlja je še zmurnjena, in večeraj zjutraj je naletaval sneg.

Kar iznenada bi pa pogna- lo od vsepovsod, solnce se bo uprlo v nas uboge zemljane, pa bomo naenkrat sredi poletja.

Najhuje je v tem času žen- skam. Moda predpisuje po- mladno obleko, narava pa še vedno z gorkoto skopari.

Revice vsled tega zmružejo v lahkih plaščih in tankih oble- kah, toda nič zato. Modr se je treba pokoriti.

Moda je diktatorica, hujska kot sta Hitler in Mussolini.

Iz Clevelanda mi poročajo, da so mojega starega prijate- lja Johna Jurkasa odpeljali v bolnišnico. Slepo črevo, da mi nagaja.

Korajžo, John! Nič hudega ne bo. Spretnemu doktorju je to- lko izrezati slepo črevo, kakor Kramerju ali Jazbecu klobaso napraviti.

Bukovinski ima toliko po- vedati o slovenskih vdovah v Pittsburghu, toda ko sem bil jaz tam, mi ni niti ene pre- stavil. Zdelo se mi je, da ne zna do pet šteti, zdaj sem pa skoro prepričan, da je pod ko- žo precej krvav.

Pa bi skočil v ojnice, Ivane, da boš že vsaj drago plat živ- ljenja spoznal.

V moji sosesčini živi možak, ki ob vsaki priložnosti vpraša- za svet usodo, če naj stori to ali ono.

Usodo mu določa obrabljen kvoder, ki ga že leta in leta no- si v desnem žepu svojega te- lovnika.

Če mu reče žena, naj gre ne- kaj drva nacepit, vzame kvoder iz žepa in pravi: — Bomo videli.

Vrže ga v zrak, in če se kvod- er ob padeu na tla na "konja" obrne, gre cepit, če se obrne na "cifro", pa ne.

In sleherni večer po večerji pomišlja, če bi šel na kornar enega pit ali ne.

Kvoder mu je seveda sveto- valec. Nedavno mi je pravila nje- gova žena, da ga mora vsaj desetkrat ali dvajsetkrat vre- či, predno se obrne na "konja".

V jutrišnji izdaji Glasa Na- roda boste videli oglas rojaka Jacksheta, ki prodaja vino v Californiji. Čemu samo v Ca- liforniji? To je približno tako kot če bi Vipavec rano v Vipa- vi fige prodajal. So pač take postavbe. Vsaka država ima svo- je, in večna škoda, da Jackshe- tovo vino ne more izven cali- fornijskih meja.

Pred prohibicijo je bilo dru- gače. Takrat ga je prodajal po vsej Ameriki. Še nam ga je poslal sodeček za pokušnjo. Zdi se mi, da je bilo leta 1916, ali 1917. V treh ali štirih dneh smo ga zdelali.

Dolgo je že tega, več kot dvajset let. Vse mi je v neka- šnem nejasnem spominu.

Dobro se pa spominjam pi- sma, ki ga nam je tiste dni ps- lal neki rojak iz Pennsylvan- ije:

— Kaj ste hudiči pri cajten- gi znoreli? Saj že tri dni nima nobena reč ne repa ne glave.

DOPISI brez podpisa in osebnosti se ne priročujejo. Denar za naročnino naj se blagoviti pošilja po Money Order. Pri soremembu kraja naroč- nikov, prosimo, da se naznudi prejšnje bivališče naznači da hitreje najdo- mo naslovnika.

HITLER NA POHODU

V enem letu se je Hitler polastil Avstrije, švedskega ozemlja, Čehoslovaške, in sedaj, ko to pišemo, je najbrž tudi Memel v njegovih rokah. Zdi se, da je v njegovem programu polastiti se v Evropi vsega ozemlja, v katerem prebivajo Nemci, istočasno pa pograbititi tudi vse dežele, ki so pred voj- no tvorile Avstro-Ogrsko.

Če ga ne bodo pravočasno ustavili (ako ga je sploh še mogoče ustaviti) bo leto obsorje zemljevid Evrope kazal ne- verjetne izpremembe.

Protifašistične države so se slednjič zdranile in izpre- videle, da gre zares in da jim gre za kožo.

Anglija protestira in Francija protestira. Rusija pred- laga zvezo proti fašističnemu fanatiku. Združene države sku- šajo ustrahovati Nemčijo s strogim gospodarskimi odredbami.

Hitler se pa za vse to ne zmeni, pač pa drvi naprej ko stekel pes, ne oziraje se na levo ne na desno.

Ali ga je sploh mogoče ustaviti? Da, Chamberlain in Daladier bi ga lahko ustavila in sicer brez vojne, samo če bi ga hotela.

Na razpolago je precej dokazov, da Chamberlain ni prav velik nasprotnik Hitlerja in Mussolinija. Pomagal jima je v Španiji. Rusko ponudbo, da se prepreči razkosanje Čehoslovaške, je Chamberlain zavrnil.

Amerikanci naj si ta dejstva zapomnijo, kajti če Fran- cija in Anglija ne bosta proti Hitlerju ničesar ukrenili, bosta skušali zvreči krivdo bodisi na to deželo ali pa na Rusijo. — Chamberlain bo enostavno rekel: — Kaj hočemo, je pač take. Niti Rusija, niti Združene države nam nečejo pomagati.

Vpoštevati je pa treba to-le: — Tiste države, ki jih o- grožata Nemčija in Italija, so trikrat močnejše ko sta Nemčijo in Italija. Vsakemu nemškemu ali italijanskemu vojažu lahko postavijo nasproti tri svoje vojake. Toda Anglija in Francija hočeta ostati zvesti svoji stari politiki in pošiljati druge v ogenj po kostanj.

200 TISOČ PLINSKIH MASK ZA PARIŽANE.

Po nalogu francoske vlade so razdelili te dni med Pariža- ne 200 tisoč mask proti stru- pinini plom. Vsi, ki so bili

pozvani, a se niso pravočasno javili v uradu za razdeljevanje mask, bodo kaznovani z globo 100 frankov.

Za piruhe!

Najlepše Velikonočno Darilo, ki ga morete poslati svojcem v do- movino, je denarna pošiljatev.

Poslužite se našega posredova- nja za točno izvedbo vašega naro- čila.

SLOVENIC PUBLISHING CO.
216 West 18th Street New York

ADVERTISE IN
"GLAS NARODA"

Naročite pri:

NAPOLEONOVA JUBEZEN

ZGODOVINSKI ROMAN

Nadaljevanje

(18)

Skrit za eno izmed debelih, zaves v visnjem salonu, je bil Picard poslušal razgovor med cesarico in vojvodom Bassanskim. Ker se mu je zdel predmet razgovora tako važen, da ga ni mogel zaupati gospodarjevemu sinu, je zamenjal svojo livrejo z meščansko obleko in sam skočil na konje. Komaj uro po tem je bil pri Fouchéju, kjer so ga takoj odvedli v ministrovo delovno sobo.

Vojvoda Otrantski je molče poslušal vohunovo poročilo. Sam je sumil, da bi utegnili biti gospa Walewska noseča, ko je z bistroumnostjo svojega poklica iskal razloga za nepričakovano vrnitev Napoleonove miljenke, čeprav se ni bil sklenjen mir. Obisk v Houssayeve ulici mu ni dal gotovosti. Očitno dob je skrivaj zaledoval vso stvar.

Picardovo poročilo je postavljalo vse v jarko, golo luč. Sam pri sebi je Fouché najprej vztrepetal od veselja. — Zdaj je držal Napoleonovo skrivnost v roki. Ali naj molči in pusti stvarjem njihovo pot, da kasneje drago proda svoj nadaljni molk?

Toda če bi se ta veličanska prevara posrečila, bi bila Jožefina za zmerom varna na prestolu. O ločitvi od cesarice, ki bi bila mati, ne bi moglo biti več govora. Potem bi bila zelo mogočna. Ali bi se mogel aspirirati njenemu sovražniku, ki se gotovo ne bi zmanjšalo? Ni ti to, da ve skrivnost, da ne bi rešilo. Kakor hitro bi Napoleon to zasluhl, bi se mu bilo bati, da bo končal svoje življenje v kaki državni ječi, kajti cesar se v zadevi, v kateri gre za njegovo čast in prestolonasledstvo, gotovo ne bi šalil. V treh sekundah je Fouché preudaril ugodnosti, pretehtal nevarnosti in določil svoje ravnanje.

Ko je vohun končal poročilo, je po vojaško obstal pred ministrom.

— Ali veš, kam je šel vojvoda Bassanski po obisku v Malmajsonu? — je vprašal ministar.

— Slišal sem, kako je gospod vojvoda rekel kočijažu: "Domov!"

— "Dobro," je zasmiral Fouché, — "bodo zapravljali čas s svojo ženo. Prehitim ga."

Glasno je pa dejal: — "Dobro si delal, prijatelj. Nisem nezadovoljen s teboj. Zdaj se takoj vrneš v Malmajson in boš nadaljeval svojo službo. A vse, kar si mi pravkar povedal, boš pozabil, razumeš?"

Pri teh besedah ga je ministar tako ostro meril z očmi, da je mož uganil: tu je šlo za njegovo življenje. "Sem že pozabil," je zajecjal. Smehljaj je izpreletel ustnice vojvode Otrantskega: "Vri dečki si. . . Na, to je za tvoj trud." Podal mu je sveženj bankovcev, ki ga je bil vzel iz pisalne mize. — "Kadar sem zadovoljen, plačujem dobro."

Bilo je 20.000 frankov. Vohun jih je spravljal, se priklonil in ga odkaril.

Fouché je pozvonil ter vzel svoj plašč. Vrtar je prišel. — "Ali so konji narejeni?"

— "Čez pet minut, gospod."

— "To je prepozno. Takoj pridem dol. Skoči mi po izvoška."

ŠAH CESARJU

"Ne zamerite, gospa grofica, da nepovabljen prihajam k vam. Sporočiti vam imam ne navadno važne stvari in vas nujno prosim opravičila, če se vam bodo zdele moje besede na prvi mah prenačljive, morda celo žaljive. A vse je na tem, da se podvzam. Pracej zveste, zakaj. Ne verjamem, da bi mi potem še štel v zlo."

Marija Walewska je odgovorila sicer hladno, a vljudno, in s tem povabila vojvodo Otrantskega, naj govori.

Poznate me, madame, kdo sem, in tudi moja čustva do vas in do cesarja so vam znana. Neke niste hoteli privoliti v to, da bi podprli moje načrte. Nisem vas silil, ampak sem se zadovoljil s tem, da sem vam služil v ključu tem. Danes vam hočem znova dokazati svojo zvestobo. . . Vsa časa vas mora obiskati vojvoda Bassanski. . .

"Vem," je rekla Marija Walewska, "gospod Bassanski mi je že sporočil, da pride. Vprašujem se le, zakaj? Mislim, da je na Dunaju. . ."

In zdajci se je splašila: — "Upam, da se ni cesarju kaj zgodilo?"

"Ne, ne, gospa grofica," je rekel Fouché, "cesar se dobro počuti. Njegove zadeve se ugodno razvijajo. Zanaša se, da bo mogel te dni podpisati mir in se nato takoj vrniti v Francijo. Da pa pridobi v nekem nujnem vprašanju časa, je poslal Bassana, ki naj govori z vami v njegovem imenu."

Marija Walewska ni mogla skriti presenečenja.

"Kaj naj govori z menoj v cesarjevem imenu? Saj sem šele davi prejela od njega pismo, v katerem ni bilo nobene posebnega namiga. . ."

"Kar vam hoče cesar sporočiti, ne sme priti na papir, in njegovo veličanstvo želi takojšnjo odgovora. Prošnja, ki vam jo sporoča, terja to naglico."

"Dovolj bodi teh ugank, gospod vojvoda. Povejte mi, kaj vas je privedlo k meni. Zdi se mi, kakor da bi me hoteli pripraviti ne nekaj hudega. . ."

"Hudega? Da, nemara. . . Vsekako na veliko težavo. . . Čujte torej: cesar misli na to, da bi predstavil otroka, ki ga pričakujete, kot sad svojega zakona z Jožefino. Maret je prišel po vaše privoljenje."

Marijo Walewsko so te besede mučno zadele in zmedle; toliko misli se ji je vsiljevalo, da jih je mogla le s težavo urediti. Prijela se je za čelo, nato je uprla komolce ob marmornato, s pozlačenimi sfingami okrašeno mizico, ki ji je bil cesar podaril, ter se poizkusila zbrati. Fouché je prežal kakor pajek, ki je razpel mrežo: in zdaj negibno čaka, da se muha udaje.

Nazadnje je vzdignila oči. — "Resnično, gospod vojvoda, ta novica me spravlja v zadrego. A najprej mi povejte, kako morete vobče domnevati, da pričakujem otroka, in razen tega — kdo vam je odkril cesarjeve namene?"

"Marsikaj vem, gospa grofica, a kako zveš vse to, bi vam težko razložil. Reči vam morem le, da vojvoda Bassanski ni posebno prebrisan, in da imam dobre agente. . ."

In ko je Marija Walewska zaničljivo trenila z usti, je nadaljeval:

"Da, gospa grofica, policijski minister sem in izvršujem svoj poklic, ki je v tem, da vse vem in zato tem bolje služim cesarju in Franciji. Vaša zadrega je razumljiva; pričakoval sem jo, in če me vidite v tem trenutku pred seboj, me vidite le zato, ker sem hotel vati dati časa, da se zberete in do-

bro premislite, preden pride Maret. . ."

"Razumem, gospod vojvoda," je rekla Marija Walewska, ki se ji je polagoma vračala prisotnost duha. "A konec koncev, če hoče cesar priznati mojega otroka. . ."

"Stvar ni povsem taka. Vzeti vam ga hoče. Ako bo deček, kakor se cesar nadeja, naj bi postal njegov naslednik na prestolu. Zato misli predstaviti vašega otroka za Jožefinina."

"Vzeti ga hoče? Otroka — meni?"

Samo te besede je bila slišala.

"Ni dvoma, gospa grofica, da prinaša ta politična kombinacija cesarju velike ugodnosti. Zagotavlja mu stalnost njegove dinastije, ne da bi se mu bilo treba zateči k ločitvi."

Segla mu je v besedo: "Mojega otroka — meni! A jaz tega nočem. Nikoli ne privolim v to!"

Vojvoda Otrantski si je počasi potegnil z roko po plešastem čelu. Med tem je Marija Walewska dodala, kakor da bi se hotela pomiriti:

"Sicer je pa vsaka prevara nemogoča. V to bi bilo treba cesaričinega privoljenja, kaj ne? V njenem položaju bi bilo pač sramotno, če bi sprejela kaj takega."

"Prirojeni ponos vas vara, gospa grofica. Cesarica je že privolila."

"Kaj veste o tem?"

"Moji podatki so malokdaj napačni. To pot so vsekako zanesljivi, in lahko jim verjamete. Dobra, vdana Jožefina ni samo privolila, ampak lahko vam celo povem, da je z veseljem pozdravila to misel."

"Kako to, gospod vojvoda? Najbrže se šaljite?"

"Jaz? Nikakor ne. Takšen dogovor utrjuje krono na njeni glavi."

"Kaj? Zato? Ona, Napoleonova soproga? Oh, zdaj jo preziram."

Obmolnila je; sram jo je bilo, da ji je v neobrzanost ušla trda solza.

"Vašega spoštovanja ni bila nikoli vredna," je suho rekel Fouché. "Poznam jo do mozga in vem, da je nisem nikdar spoštoval. Niste mi hoteli verjeti. Kakšna škoda, da niste že prej poslušali mojega nasveta! Zdaj je Jožefina prva, ki bo cesarju še prigovarjala, naj vas loči od vašega otroka."

Mahnula je z roko, kakor da bi se hotela ubraniti te misli.

"Od mojega otroka me ne bo nihče ločil, gospod vojvoda, to mi lahko verjamete."

"Tega sem pričakoval, gospa grofica," je s posebnim poudarkom rekel Fouché. "Ni ti za trenutke nisem dvomil o tem, da bo glas narave v vas zmagal nad glasom častihlepja za otroka, ki ga pričakujete."

"Vaše zadržanje," je nadaljeval čez čas, "me samo potrjuje v sobi, ki sem si jo zdavnaj ustvaril o vašem značaju. A zdaj, ko ste se odločili, mi morda dovolite, da vam dam dober svet?"

"Da."

"Ostanite trdni. Maret vas bo skušal pregovoriti. Nikar ne odnehajte!"

"Ne bojte se, vojvoda. V tem ne bi mogel niti cesar prisiliti. Nikoli ne privolim v brezvestno komedijo, ki bi me oropala mojega otroka."

"Izvrstno," je rekel Fouché. "Vojvoda Bassanski vam bo zadrževal, da vam po kdo ve kakšnem dogovoru ostane možnost, videti otroka ob vsaki uri; da vas na primer lahko imenujejo za vzgojiteljico cesarjevega otroka, s čimer bi vam bilo zagotovljeno nadzorstvo nad otrokovo vzgojo. Prepričan sem, da jim bo prišlo to na misel."

"To me ne bi zadostovalo, gospod vojvoda. Moj otrok ne bi vedel, da sem njegova mati, in jaz bi ga mogla samo skrivaj pritiskati na srce."

"Dobro vas razumem, gospa grofica! Kakor menda veste, sem rodbinski oče. Moja sinova in moja hči so mi sredi mojih skrbi edino veselje. Zato popolnoma razumem vaše besede. Gospa grofica, uprite se napadu, ki ga pripravljajo na vas! Nisem vam namreč povedal vsega. Pomisljal sem se, ali naj vas opozorim na neko posledico, ki vam v vaši poštenosti vobče ne bo prišla na misel. A treba je. Vest mi nalaga to dolžnost. Ako se daste pregovoriti in ako v zanašanju na vse, kar vam bodo zatrjevali in obljubljali, pripomorete k prevari, tedaj to ne bo samo vam v nesrečo, ampak tudi vašemu otroku v pogubo. Bonaparti bodo glede na Jožefinino starost gotovo sunili, da ni vse v redu. Kmalu bodo doglali vso resnico, zakaj, naj se ravna še tako previdno, vendar je zapletenih v to stvar kar preveč ljudi. Saj vidite, da jaz, ki so mi hoteli vse za-

molčati, že zdaj vse vem. Cesar se Bonaparti morda ne bi upali proti cesarjevemu zakonitemu sinu, se bodo gotovo upali proti podtakajenemu. Pomislite samo, kaj izgubi cesarjeva rodbina, če se narodi Napoleonov sin: francosko cesarstvo, kraljevino Italije in vohovno oblast nad vso Evropo. In med Bonaparti so pohlepnih ljudje, ki bi bili vsega zmožni. Ako bo stal vaš otrok preblizu prestola, ne bo dolgo živél."

"Kaj se upate izreči, gospod vojvoda?" je trepetaje, s prepadenim obrazom vzkliknila Marija Walewska.

Fouché je lahko skomignil z rameni in dejal kakor tja v en dan:

"Otrok je tako rahla stvar! — Jaz vem, kaj to pomeni. Dovoljkrat sem trepetal za svoje. Majhna vročica ali neugodica tako hitro pobere neugodico bitje! In kaj morete potem, kadar je storjeno, ka-

Naročniki!

Pazite na številke poleg naslova, ki pomenijo: prva mesec, druga dan in tretja pa leto, kdaj vam naročnina poteka. Naprimer: — 3.15.39

TO Pomeni, da vam je naročnina potekla 15. marca 1939

Poslajte pravočasno, da nam prihranite nepotrebno delo pošiljanja opominov.

GLAS NARODA, 216 W. 18 St., New York

dar je strup opravil svoje delo in je otrok mrtev?"

Napoleon se vedno sanja o dinastiji. Vse je ležeče na lepi Mariji Walewiski. Ali jo bo mogel vojvoda Bassanski pragoovoriti, da bi se vklonila Na-

poleonovi želji? Lisjaški Fouché je vrzel svojo zadnjo karto, da se iznebi cesarice Jožefine. Kakšen načrt pa ima ta navihani Fouché za povzdig francoskega cesarstva? — Čitajte naprej v prihodnji prilogi "Glasa Naroda".

Knjige, katere toplo priporočamo

MORSKI RAZBOJNIK. Spisal Fred. Marryat. (193 strani.) V duhu čitatelja oživi romantika v najbolj pestrih barvah. — Kri in ljubezen. — Viteštvo in masčevanje. — Časi, v katerih sta spretnost in gibčnost odločevali. Cena 85c.

MORSKI VOLK. Spisal Jack London. (328 strani.) — Eden najboljših romanov znamenitega ameriškega pisatelja, ki je pisal svoje romane največ po svojih lastnih doživljajih. Roman je zanimiv od prve do zadnje strani čitatelj ga ne bo odložil, dokler ga ne bo prečital do konca. Cena \$1.25

OD ŽIVLJENJA STRETA. Spisal M. J. Brene. (337 strani.) Strašna usoda šestnajstletne mladenke, ki je iz radovednosti zašla v nepoznano življenje ter pregleda padla po krivdi drugih. Povest je pisana v obliki dnevnika. Cena \$1.50

OGENJ. Spisal Henry Barbusse. (337 strani.) Pretresljiv opis prizorov iz svetovne vojne. Edinole mojster kakor je Barbusse je mogel napisati kaj takega kot je "Ogenj." Cena \$1.00

ODISEJ IZ KOMENDE. Spisal Ivan Pregelj. (269 strani.) Opis lanberske gory, ki bo ostal v spominu sleherniku, ki ga bo prečital. Pregelj je mojster sloga in jezika. Pričeto je ga med najboljšje sodobne slovenske romanopisce. Poleg romana vsebuje knjiga še nekaj krajših črtic. Cena \$1.50

ZGODBE ZDRAVNIKA MUZNIKA. Spisal Ivan Pregelj. (98 strani.) Pregelj je eden najboljših slovenskih pisateljev. Ta zgodovinska povest prav nič ne zaostaja za njegovimi drugimi deli. Pregelj je globok, navzlic temu pa lahko razumljiv tudi preprostem človeku. Cena 70c.

POD KRIVO JELKO. Spisal Peter Bohinc. (160 strani.) Rokovnjači na Gorenjskem. — Črni graben. — Veliki Grog. — Primeri rokovnjaške govornice. Povest temelji na zgodovinskih virih ter je poleg Jurčičevih "Rokovnjačev" svojevrstna v slovenski književnosti. Cena 55c.

POD SVOBODNIM SOLNCEM. Spisal Franc S. Finigar. 2 zvezka 300 in 368 strani.) Po izjavi kritikov je to najboljši zgodovinski roman. Opisuje življenje starih Slovencev. Mladega Iztoka je zanesla pot v Bizanz, današnji Carigrad, kjer se je seznanil z Ireno ter se zaljubil v njo. Cesarica si je zama prizadevala ujeti ga v svoje mreže. Cena \$4.00

POSLEDNJI DNEVI POMPEJA. Spisal Bulver. (2 knjigi in 280 strani.) Zgodovinski roman iz časa, ko je hotelo razkošno življenje v Pompejih in Herculaniu. Borbe s amfiteatru. Spletke egipčanskega "čarovnika." Glauk in njegova ljubezen. Strašna usoda. Cena \$1.25

PUSTOLOVŠČINE DOBREGA VOJAKA SVEJKA. Spisal Jaroslav Hašek. (2 zvezka 263 in 230 strani.) Če se hoče od sree nasmejati, čitajte to delo slavnega češkega humorista. Britka satira na staro Avstrijo. Svejkove pustolovščine ne izvajajo iz človeka samo smeha, pač pa krohot. Cena \$2.40

POVESTI IZ DNEVA IN NOČI. Spisal Guy de Maupassant. (157 strani.) V knjigi je zbranih dvajset najboljših črtic slavnega francoskega pisatelja. Vse od prve do zadnje so skrajno zanimive ter neprekosljive po svoji vsebini. Maupassant je eden najbolj čitanih pisateljev. Cena \$1.00

ROMAN TREH SRC. Spisal Jack London. (432 strani.) Ena najbolj zanimivih in najdaljših povesti slavnega ameriškega pisatelja. Ko jo človek prične čitati, se ne more odtrgati od nje. Jack London je mojster opisovanja, navzlic temu je pa roman na vso moč živahen in zanimiv. Cena \$1.50

SAMOSILNIK. Spisal Anton Navačan. (153 strani.) Knjiga vsebuje deset povesti slovenskega pisatelja Navačana, ki se je proslavil s svojo zbirko "Naša vas." Snov je povečini vzeta iz življenja naših rojakov iz bivše Štajerske. Cena \$1.50

STEFAN GOLJA IN NJEGOVI. Spisal Ivan Pregelj. (253 strani.) Tragična usoda župnika Golje, potomca tolminskega puntarja. Njegova puntarska kri je prav do smrti kljubovala. Knjiga vsebuje poleg drugih črtic tudi dve klasični pridigi Tomaža Rutarja. Cena \$1.50

TARZANOVE ŽIVALI. Spisal Edgar Burroughs. (294 strani.) Nadaljevanje "Tarzana," ki je že vsaj po imenu znan vsakemu omikancu. Dasi je snov povesti neverjetna, se lahko čita in se človek polagoma tudi v neverjetnost vživi. Cena 85c.

TOLOVAJ MATAJ. Spisal Franc Milčinski. (151 strani.) Naš najboljši humorist je zbral v tej knjižici nekaj črtic, ki so tako ljubke in priske, da čitatelj ob čitanju zares uživa. Posebno zgodba o Cefizlju je naravnost klasična. Cena \$1.00

UMIRAJOČE DUŠE. Spisal Ilka Vašte. (220 strani.) Roman iz stare Ljubljane. Značaji so izrazito opisani, istotako tudi takratne navade. Ljubljana nam je povečini znana iz začetka sedanjega stoletja, kdor jo pa hoče poznati iz prejšnjih stoletij, naj prečita ta roman. Ne bo mu žal. Cena \$2.50

CVETJE V JESENI. — VISOŠKA KRONIKA. Spisal Ivan Tavčar. (418 strani.) "Cvetje v jeseni" in "Visoška kronika" sta najboljši deli pisatelja Tavčarja. Kritika je soglasnega mnenja, da je v teh dveh delih prekosil samega sebe. Obe sejanji se vršita v Škofji Loki oziroma v Poljanski dolini. Cena \$2.50

ZADNJA NA GRMADI. Spisal Franc Jaklič. (268 strani.) Tudi dolenjska Ribnica je imela svoj čarovniški proces. Pisatelj Jaklič je na podlagi zgodovinskih virov dobro opisal preganjanje in kaznovanje "čarovnic," ki so bile sicer povsem nedolžne ženske. Cena \$1.00

ZADNJA PRAVDA. Spisal J. S. Baar. (184 strani.) Povest je prevedena iz češčine. Ob čitanju se čitatelj vživi v življenje nam sorodnega češkega človeka. Baar je priznan češki pisatelj, in boljšega prevoda si skoro ne moremo želeli. Cena 85c.

ZLOČIN V ORCIVALU. Spisal E. Gaboriau. (246 strani.) Gaboriau je bil bolj ustvarjen za detektiva nego za pisatelja, dasi je tudi kot pisatelj nedosegljiv. Čitatelj ne reši v romanu zagonetke, dokler ne prečita do konca. Cena \$1.00

ŽIVI VIRI. Spisal Ivan Matičič. (411 strani.) Najznamenitejšo delo pisatelja "Na krvavih poljanah." Pisatelj je segel v najbolj zgodnjo zgodovino ter mojstrsko razvil snov do današnjih dni. Lepo vezana knjiga bo kras vsaki knjižnici in vsak jo bo čital z zanimanjem. Cena \$2.00

AGITATOR. Spisal Janko Kersnik. (99 strani.) Janko Kersnik je poleg Jurčiča najbolj znan in priljubljen slovenski pisatelj, kar jih je živelo v drugi polovici devetnajstega stoletja. Njegovega "Agitatorja" bo sleherni čital z užitkom. Cena \$1.00

HČI CESARJA MONTEZUME. Spisal M. Rider Haggard. (383 strani.) Delo, ki zavzema odlično mesto v svetovni literaturi. Napeto do skrajnosti. Čitatelj bo roman z užitkom prečital od začetka do konca. Cena \$1.50

Kratka Dnevna Zgodba

BUREN PREVOZ

Tisto leto, ko je bil francoski cesar Napoleon Bonaparte s svojo ogromno vojsko porazen od lakote in ruskega mirza, je živel v Goricah, ob reki, ki vsako jesen silno naraste, roven krojač.

Bil je deželni popoldan ko je zgodnji mrak legal na zemljo. V krojačev izbi je stala na mizi pripravljena jed. Od sklada se je še kadila vroča sopara, ko je planila v izbo mlada ženska. Krojač si je bil malo prej nataknil naočnike in vzel v roko list, da bi čital opis groznega požara, ki je prisilil francoskega vojskovodjo k umiku iz Moskve. Prav tedaj so se vnovič odprle duri. Krojačeva hči je imela lase nad čelom sprjete od potu in mraza. Po hčih so ji curljale kapljice, ki so se ji bile nabrale nad obrvmi.

"Kaj se je zgodilo?" je vprašal krojač s strahom, ko je vedel, da stoji hči kakor nkompan pred njim.

"Oče," je kričnilo dekle, "Ne morem ti povedati. Stopi bliže in ogledaj si sam."

Prijela je očeta za roko in ga vlekla proti durim. Mrak se je bil medtem že tako zgostil, da ni bilo mogoče razločiti predmetov od stene in kakor bi trenil, se je znašel v izbi jezdec z visokimi škornji. S potegnjanim mečem v roki je prišel:

"Monsieur on bo peljal nas čez reko."

Krojač je pogledal moža.

Sele zdaj je videl, da kaže jezdec s prstom kaže okno na divje razpenjeno reko, kjer se je na razbremenih valovih pogaval čoln, privezan z verigo h kotu na bregu. Videč, kako lenijo vode, se je krojač zdrzel in rekel:

"Bog me varuj, jaz že ne stonim v čoln!"

Jezdec je menil, da pomenijo te besede odklonitev njegove zahteve. Ne da bi spregovoril

dalje, je prijel krojača za roko ter ga potegnil iz kočice na prosto. Tam je krojač opazil, da jezdec ni sam. Na zaledeneli cesti so stali sami, s katerih je pravkar vstal oficir visoke postave. Napravil je nekaj korakov in vprašal:

"Kaj nas noče prepeljati? Mora. recite mu, da mora!"

Po teh besedah je segel za pas in potegnil orožje. In moral bi bil res sprožil petelina, da bi se pistola izročila, da ni ta čas zlezal v sani nekdo drug, ki je to preprečil. Ta človek, možki bolj nizke postave, je razdraženemu oficirju zbil pistolo iz rok, da se je orožje sprožilo na tleh. Dolgin se je tedaj s spoštovanjem umaknil. Hotel je pač nekaj agovarjati, a ko je videl, da ni to povšeč pristopivšemu, je izustil rečki: "Asses!" in pri tem udaril z nogo ob tla. Nato je stopil bliže h krojaču in vprašal, koliko zahteva za prevoz čez reko.

Krojač je stal zmeden pred njim. Razmišljal je, kaj naj odgovori, kajti bil je v koščini položaju. Voja je vojna, si je mislil, treba je tehtati vsako besedo.

Mož nizke postave je povzel. "Prepeljati nas boste čez reko. Sicer..."

Pri tej besedi je napravil kretnjo, ki je pomazarjala, kako odleti človeška glava pod mečem.

Mlada ženska, ki je nemo opazovala prizor, je zdaj posegla vmes in rekla:

"Stojte, gospod! Jaz vas bom prepeljala čez reko."

Čakati mož se ni njenim besedam prav nič začudil. Poklical je dolgega spremeljevalca ob stran, kjer mu je nekaj zanesel na uho. Krojač pa je medtem rekel hčeri:

"Prosim te, ne tvečaj življenja! Saj veš, da v tem vremenu ne pridemo čez reko."

Vendar hči ni poslušala očeta. Nagovorila je moža nizke postave.

"Prepeljala vas bom čez reko, imam pa neko prošnjo do vas. Saj menda prihajate iz Rusije? Ali ste tam mogoče videli mojega zaročenca? Tudi on je odrinil na pot, pa nimamo doslej še nobenega sporočila o njem."

Francoski se je pikro nasmehnil.

"Mrtev..." je rekel po kratkem premolu. "V Rusiji vse mrtvo."

"Kaj mrtve je?" se je začudila mladenka. "Saj ni mogoče. Recite, da ni mogoče!"

Mož nizke postave se je tesneje zvil v plašč in dejal:

"Šlišala si, da je mrtve. Nehaj izpraševati, prepelji nas rajše urno na drugi breg. Nam se mudi."

Krojačeva hči je za trenutek obstala. Potem je rekla:

"Pa stopite v čoln. — Prepeljala vas bom, kakor zaslužite."

Tedaj je stopil vmes oče:

"Res se ti meša, dekle! Saj veš kdo so! Lažniki! Ne verjemi jim ničesar."

Toda hči je vztrajala.

"Pustite me, oče. Sama vidim, kaj je prav. Prepeljala jih bom!"

In že je skočila v čoln. Med tem so se na cesti izpraznile sani in trije popotniki so se že zibali na valovih razbesnele reke. Za zaključek je stopil vanj še krojač.

Ta trenutek je veter razdelil oblake, da je posijal mesec na vodo.

Krojačeva hči je držala v rokah veslo kakor gorjace, ki je grozila, da se vsak trenutek zruši na čokatega potnika. To

je sprevidel oče pri krmilu in je zavpil:

"Kaj pa nameravaš? Ali veš kaj pravi Gospod! Maščevanje je moje..."

Tedaj je dekle izpustilo veslo, da je čopnilo v vodo, eden izmed potnikov pa je prestregel prestrašeno mladenko, da se ni zvrnila v valove. Krojač je prijel za veslo in krepko pritiskal.

Po nekaj napornih sunkih se je čoln ustavil na drugem bregu reke. Zapičil se je s kljunom v pesek.

Dolgi oficir je prvi skočil na kopno, kjer je pomagal svojima tovarišema iz čolna. Nizji izmed njiju je držal krojačovo hči. Bila je vsa omotena, noge so se ji opotokale. Položili so jo na travo.

"Siro!" je dejal čez nekaj časa dolgi oficir. Opomnil je moža nizke postave, da bo treba dalje na pot.

Ta je segel v žep, izvelkel zlatnik in ga spustil na zemljo. Tako nato je odšel za svojima tovarišema.

Krojač je tedaj občutil, kako se je v njegovem čolnu sprostila hčerka na zemljo, ki ji je dvignil glavo. Potem je pogledal na tla, kjer je ležal zlatnik. Na njem je bila izbočena glava. Prešinilo ga je, kakor blisk: to je glava francoskega cesarja, ki je pravkar stal pred njimi.

Se preden se je pri sebi zavedel, koga je prepeljal na drugi breg reke, je krojač videl, kako je njegova hči odprla oči in vprašala:

"Kako pa vam je, oče?"

Krojač je menil, da sanja. Rekel je:

"Draga moja, ali veš, koga sva prepeljala čez reko? Bil je menda sam ce..."

Dalje ni mogel. Beseda mu je obšla v grlu. Hči pa je odgovorila:

"Vem oče. Spoznala sem to že na onem bregu. Zato sem hotela..."

"Kaj si hotela?" je vprašal krojač. "Draga moja, prepusti ga drugi sodbi, mi nimamo besede pri tem."

In krojač je dvignil svojo hčer s trave, ter jo odnesel v najbližjo kočico da si opomore od doživljaja. Na valovih pa se je gugal čoln in na zemlji se je v mesečini svetil zlatnik z Napoleonovo obliko.

ALI ste že naročili Slovensko - Amerikanski Koledar za leto 1939?

Knjige

Vodnikove Družbe

ZA LETO 1939

V zalogi imamo knjige Vodnikove Družbe za leto 1939. Kdor jih hoče naročiti, naj pošlje:

\$1.35

LETOŠNJA ZIRKA VSEBUJE SLEDEČE KNJIGE:

TRETJI ROD: Povest

Spisal LOJZE ZUPANC

VEČNE VEZI: Povest

Spisal DR. IVO ŠORLI

KARADŽORŽEVCI: Zgodovina

Spisal: J. OROŽEN

VODNIKOVA PRATIKA (4 KNJIGE)

KNJIGARNA "GLAS NARODA" 216 WEST 18th STREET NEW YORK, N. Y.

Andrejančev Tone

Mladostni spomini najstarejšega fanta v Poljanski dolini.

Nadaljevanje PIŠE JOHN BATICH

Dali so Toneta k grofu Eihenburgu, ki je bil major njegovega bataljona, za sluge. Tudi se je Tone dobro obnašal. Pozneje je pa bil povišan za osebnega sluga oberstlajntantu grofu Welsenheimu, ki je bil tudi svoječasni minister.

L. 1882, ko so se puntali Dalmatinci, je moral ta visoki oficir s svojim bataljonom v Dalmacijo in z njim tudi Tone. Vozili so se iz Trsta na ladji v Kotor. Tu, pravi Tone, da ko so se izkrcavali z ladje, je igrala pri tem vojaška godba.

"Na stotine Dalmatincev in lepih Dalmatink je prišlo nasledat in poslušat našo godbo. Niso vedeli, po kaj smo tja došli, ravno tako tudi mi ne. Seveda dalmatinske dekleta so mislile, da smo bili poslani tja samo zaradi njih. Odmarširali smo v notranjost dežele. Povsod samo kamenje, iz pod katerega so rastle oljke in tu in tam, kjer je bilo kaj zemlje, pa figova drevesa. Opaziti je bilo pa tudi trto, ki se je vila kar po skalah, kar je bilo znak, da je tam okrog dosti vina. Ustavili smo se v nekem revnem kraju. Hiše so bile kakor kišice, a ljudje videti prijazni in dobri. Vsega bi bili dobili od njih, toda jemati od njih nam je bilo prepovedano. Nismo vedeli, ali so se bali za nas, da nas ne bi bili Dalmatinci zastupili, ali pa z njih vinom upijani, da ne bi bili za rabo. Kljub temu, se ga je ta ali oni natreskal, kar ni bilo čudno, ker dalmatinsko vino ni bilo ravno ali pa doljenjski eviček. Kdor se ga je napil, je obležal kot klada, za kar ga ni bilo treba veliko. S prvega so mislili, da se vojakov prijema solnčarica in jih tudi tako zdravili. Toda pozneje so spoznali, da je vsa bolezen od dalmatinske črnine."

Tone je tam doli čuval in skrbel za svojega gospodarja, drugi so pa hodili na stražo, ki se je pogosto menjavala. Njegov oberst je stanoval v malo boljši hiši, kot so bile druge. Tone pa zunaj pred vrati na kupu sena, ki je bil namenjen za oberstovega konja.

Gospod oberst je pa imel navado, da je ponoči izobesal zunaj svoje blače, kakor drugo perilo, bodisi da je odganjal slab duh ali pa nadležen mrčes. Na vse to naj bi pazil Tone, z drugimi stražami, ki so se menjavale.

Nekoč se je Tone malo oddaljil od svojega dolgočasnega posla. Morda je gledal za kako Dalmatinko ali kaj drugega, ko se je vračal je že srečal nekega Dalmatince, ki je imel na sebi oficirske hlače, ki jih je spoznal po našitih rdečih progah. Alo, hlače dol! Dalmatince pravi, da ne. Tone se mu zakadi med noge, imel ga je takoj na tleh. Potegnil je z nog opanke, ki jih je vrgel čez zid, potem pa še blače, s katerimi ga je parkrat ognil. In Tone je šel naprej.

Bil je vesel, da je še pravočasno rešil hlače in se tako rešil blamaže, če ne še celo kazni, ker se je oddaljil od svojega mesta.

Drugi dan je Tone opazoval svojega gospodarja, v hlačah, ko je strumno korakal sem in tja v njih ter otresal prah, ki se je bil nabral po noči na njih, ko jih je Tone vlekel z dalmatincevih nog. Stresal je pa tudi uro, ki je bila ostala v hlačah, ki menda ni šla, ker je gotovo prišla preveč v dotiko z Dalmatincevo gavo.

"Doli v Dalmaciji smo ostali kaka dva meseca. Ker pa ni bilo potrebe za nas, smo se vrnili nazaj v Ljubljano, kjer so nas občudovali kot junake, posebnost se tiste, katere je metala solnčarica ali pa pristno dalmatinsko vino po tleh. Tudi mojega gospoda je dobro otpla njegova gospa, ki je bila ostala doma, če je res še tisti, ki je odšel od nje pred nekaj tedni. Bala se je zanj misleč, da ga bodo "poživinjeli" Dalmatinci ubili."

Pohvalila je pa tudi Toneta, da je dobro pazil na njega. Pri tem si je pa Tone gotovo premišljeval, kako bi bilo če bi se bil vrnil njen ljubljani soprog, domov brez — hlače.

Tone je bil zopet doma pri svojih v Ljubljani. Še nadalje je gospodarju čedil oblake, nosil poročila v kasarno, pomagal kuharici v kuhinji, pripravljal drva in tudi pometal. Pogosto so ob večerih hodili drugi oficirji k oberstu na posvetovanja ali obisk. Pri tem je tudi marsikdo pogledal za lepo kuharico, ki je bila mngim všeč. Oh takih prilikah so si vedno kaj privoščili, bodisi iz domače kuhinje ali kleti. Oh takih prilikah je imel Tone službo, da je nosil na mizo, salutiral in stregel tudi drugače. Neredko, kadar je bilo iz kleti malo preveč, so postali glasnejši, pričeli so tudi žigati, seveda nemško, Tone se je pa z kuharico v kuhinji slovensko zabaval.

Prišel je čas, ko je tudi Tone svoja leta pri vojakih odslužil. Oberst ga je nagovarjal, naj ostane kar naprej pri njem,

ga, ko se je vračal je že srečal nekega Dalmatince, ki je imel na sebi oficirske hlače, ki jih je spoznal po našitih rdečih progah. Alo, hlače dol! Dalmatince pravi, da ne. Tone se mu zakadi med noge, imel ga je takoj na tleh. Potegnil je z nog opanke, ki jih je vrgel čez zid, potem pa še blače, s katerimi ga je parkrat ognil. In Tone je šel naprej.

Bil je vesel, da je še pravočasno rešil hlače in se tako rešil blamaže, če ne še celo kazni, ker se je oddaljil od svojega mesta.

Drugi dan je Tone opazoval svojega gospodarja, v hlačah, ko je strumno korakal sem in tja v njih ter otresal prah, ki se je bil nabral po noči na njih, ko jih je Tone vlekel z dalmatincevih nog. Stresal je pa tudi uro, ki je bila ostala v hlačah, ki menda ni šla, ker je gotovo prišla preveč v dotiko z Dalmatincevo gavo.

"Doli v Dalmaciji smo ostali kaka dva meseca. Ker pa ni bilo potrebe za nas, smo se vrnili nazaj v Ljubljano, kjer so nas občudovali kot junake, posebnost se tiste, katere je metala solnčarica ali pa pristno dalmatinsko vino po tleh. Tudi mojega gospoda je dobro otpla njegova gospa, ki je bila ostala doma, če je res še tisti, ki je odšel od nje pred nekaj tedni. Bala se je zanj misleč, da ga bodo "poživinjeli" Dalmatinci ubili."

Pohvalila je pa tudi Toneta, da je dobro pazil na njega. Pri tem si je pa Tone gotovo premišljeval, kako bi bilo če bi se bil vrnil njen ljubljani soprog, domov brez — hlače.

Tone je bil zopet doma pri svojih v Ljubljani. Še nadalje je gospodarju čedil oblake, nosil poročila v kasarno, pomagal kuharici v kuhinji, pripravljal drva in tudi pometal. Pogosto so ob večerih hodili drugi oficirji k oberstu na posvetovanja ali obisk. Pri tem je tudi marsikdo pogledal za lepo kuharico, ki je bila mngim všeč. Oh takih prilikah so si vedno kaj privoščili, bodisi iz domače kuhinje ali kleti. Oh takih prilikah je imel Tone službo, da je nosil na mizo, salutiral in stregel tudi drugače. Neredko, kadar je bilo iz kleti malo preveč, so postali glasnejši, pričeli so tudi žigati, seveda nemško, Tone se je pa z kuharico v kuhinji slovensko zabaval.

Prišel je čas, ko je tudi Tone svoja leta pri vojakih odslužil. Oberst ga je nagovarjal, naj ostane kar naprej pri njem,

ga, ko se je vračal je že srečal nekega Dalmatince, ki je imel na sebi oficirske hlače, ki jih je spoznal po našitih rdečih progah. Alo, hlače dol! Dalmatince pravi, da ne. Tone se mu zakadi med noge, imel ga je takoj na tleh. Potegnil je z nog opanke, ki jih je vrgel čez zid, potem pa še blače, s katerimi ga je parkrat ognil. In Tone je šel naprej.

Bil je vesel, da je še pravočasno rešil hlače in se tako rešil blamaže, če ne še celo kazni, ker se je oddaljil od svojega mesta.

Drugi dan je Tone opazoval svojega gospodarja, v hlačah, ko je strumno korakal sem in tja v njih ter otresal prah, ki se je bil nabral po noči na njih, ko jih je Tone vlekel z dalmatincevih nog. Stresal je pa tudi uro, ki je bila ostala v hlačah, ki menda ni šla, ker je gotovo prišla preveč v dotiko z Dalmatincevo gavo.

"Doli v Dalmaciji smo ostali kaka dva meseca. Ker pa ni bilo potrebe za nas, smo se vrnili nazaj v Ljubljano, kjer so nas občudovali kot junake, posebnost se tiste, katere je metala solnčarica ali pa pristno dalmatinsko vino po tleh. Tudi mojega gospoda je dobro otpla njegova gospa, ki je bila ostala doma, če je res še tisti, ki je odšel od nje pred nekaj tedni. Bala se je zanj misleč, da ga bodo "poživinjeli" Dalmatinci ubili."

Pohvalila je pa tudi Toneta, da je dobro pazil na njega. Pri tem si je pa Tone gotovo premišljeval, kako bi bilo če bi se bil vrnil njen ljubljani soprog, domov brez — hlače.

Tone je bil zopet doma pri svojih v Ljubljani. Še nadalje je gospodarju čedil oblake, nosil poročila v kasarno, pomagal kuharici v kuhinji, pripravljal drva in tudi pometal. Pogosto so ob večerih hodili drugi oficirji k oberstu na posvetovanja ali obisk. Pri tem je tudi marsikdo pogledal za lepo kuharico, ki je bila mngim všeč. Oh takih prilikah so si vedno kaj privoščili, bodisi iz domače kuhinje ali kleti. Oh takih prilikah je imel Tone službo, da je nosil na mizo, salutiral in stregel tudi drugače. Neredko, kadar je bilo iz kleti malo preveč, so postali glasnejši, pričeli so tudi žigati, seveda nemško, Tone se je pa z kuharico v kuhinji slovensko zabaval.

Prišel je čas, ko je tudi Tone svoja leta pri vojakih odslužil. Oberst ga je nagovarjal, naj ostane kar naprej pri njem,

ga, ko se je vračal je že srečal nekega Dalmatince, ki je imel na sebi oficirske hlače, ki jih je spoznal po našitih rdečih progah. Alo, hlače dol! Dalmatince pravi, da ne. Tone se mu zakadi med noge, imel ga je takoj na tleh. Potegnil je z nog opanke, ki jih je vrgel čez zid, potem pa še blače, s katerimi ga je parkrat ognil. In Tone je šel naprej.

Bil je vesel, da je še pravočasno rešil hlače in se tako rešil blamaže, če ne še celo kazni, ker se je oddaljil od svojega mesta.

Drugi dan je Tone opazoval svojega gospodarja, v hlačah, ko je strumno korakal sem in tja v njih ter otresal prah, ki se je bil nabral po noči na njih, ko jih je Tone vlekel z dalmatincevih nog. Stresal je pa tudi uro, ki je bila ostala v hlačah, ki menda ni šla, ker je gotovo prišla preveč v dotiko z Dalmatincevo gavo.

"Doli v Dalmaciji smo ostali kaka dva meseca. Ker pa ni bilo potrebe za nas, smo se vrnili nazaj v Ljubljano, kjer so nas občudovali kot junake, posebnost se tiste, katere je metala solnčarica ali pa pristno dalmatinsko vino po tleh. Tudi mojega gospoda je dobro otpla njegova gospa, ki je bila ostala doma, če je res še tisti, ki je odšel od nje pred nekaj tedni. Bala se je zanj misleč, da ga bodo "poživinjeli" Dalmatinci ubili."

Pohvalila je pa tudi Toneta, da je dobro pazil na njega. Pri tem si je pa Tone gotovo premišljeval, kako bi bilo če bi se bil vrnil njen ljubljani soprog, domov brez — hlače.

Tone je bil zopet doma pri svojih v Ljubljani. Še nadalje je gospodarju čedil oblake, nosil poročila v kasarno, pomagal kuharici v kuhinji, pripravljal drva in tudi pometal. Pogosto so ob večerih hodili drugi oficirji k oberstu na posvetovanja ali obisk. Pri tem je tudi marsikdo pogledal za lepo kuharico, ki je bila mngim všeč. Oh takih prilikah so si vedno kaj privoščili, bodisi iz domače kuhinje ali kleti. Oh takih prilikah je imel Tone službo, da je nosil na mizo, salutiral in stregel tudi drugače. Neredko, kadar je bilo iz kleti malo preveč, so postali glasnejši, pričeli so tudi žigati, seveda nemško, Tone se je pa z kuharico v kuhinji slovensko zabaval.

Prišel je čas, ko je tudi Tone svoja leta pri vojakih odslužil. Oberst ga je nagovarjal, naj ostane kar naprej pri njem,

ga, ko se je vračal je že srečal nekega Dalmatince, ki je imel na sebi oficirske hlače, ki jih je spoznal po našitih rdečih progah. Alo, hlače dol! Dalmatince pravi, da ne. Tone se mu zakadi med noge, imel ga je takoj na tleh. Potegnil je z nog opanke, ki jih je vrgel čez zid, potem pa še blače, s katerimi ga je parkrat ognil. In Tone je šel naprej.

Bil je vesel, da je še pravočasno rešil hlače in se tako rešil blamaže, če ne še celo kazni, ker se je oddaljil od svojega mesta.

Drugi dan je Tone opazoval svojega gospodarja, v hlačah, ko je strumno korakal sem in tja v njih ter otresal prah, ki se je bil nabral po noči na njih, ko jih je Tone vlekel z dalmatincevih nog. Stresal je pa tudi uro, ki je bila ostala v hlačah, ki menda ni šla, ker je gotovo prišla preveč v dotiko z Dalmatincevo gavo.

"Doli v Dalmaciji smo ostali kaka dva meseca. Ker pa ni bilo potrebe za nas, smo se vrnili nazaj v Ljubljano, kjer so nas občudovali kot junake, posebnost se tiste, katere je metala solnčarica ali pa pristno dalmatinsko vino po tleh. Tudi mojega gospoda je dobro otpla njegova gospa, ki je bila ostala doma, če je res še tisti, ki je odšel od nje pred nekaj tedni. Bala se je zanj misleč, da ga bodo "poživinjeli" Dalmatinci ubili."

Pohvalila je pa tudi Toneta, da je dobro pazil na njega. Pri tem si je pa Tone gotovo premišljeval, kako bi bilo če bi se bil vrnil njen ljubljani soprog, domov brez — hlače.

Tone je bil zopet doma pri svojih v Ljubljani. Še nadalje je gospodarju čedil oblake, nosil poročila v kasarno, pomagal kuharici v kuhinji, pripravljal drva in tudi pometal. Pogosto so ob večerih hodili drugi oficirji k oberstu na posvetovanja ali obisk. Pri tem je tudi marsikdo pogledal za lepo kuharico, ki je bila mngim všeč. Oh takih prilikah so si vedno kaj privoščili, bodisi iz domače kuhinje ali kleti. Oh takih prilikah je imel Tone službo, da je nosil na mizo, salutiral in stregel tudi drugače. Neredko, kadar je bilo iz kleti malo preveč, so postali glasnejši, pričeli so tudi žigati, seveda nemško, Tone se je pa z kuharico v kuhinji slovensko zabaval.

SLOVENSKO SAMOSTOJNO BOLNIŠKO PODPORNODRUSTVO za Greater New York in okolico, ink.

Kdor izmed rojakov ali rojakinj se ni član tega društva naj vpraša svojega prijatelja ali prijateljico ali pa enega izmed odborikov za natančna pojasnila. V nesreči se sele spozna, kaj pomeni biti član dobrega društva.

To društvo je sicer najmlajše, toda najmočnejše bodisi v prometu ali članstvu. Društvo je v tem kratkem času svojega obstanka izplačalo že skoro 14 tisoč bolniške in nad šest tisoč smrtnih podpore ter ima v blagajni skoro \$17,000.00

— ODBOR ZA LETO 1939 —

Predsednik: PETER CERAR
628 Palmetto St.,
Brooklyn, N. Y.

Tajnik: JOSEPH POGACHNIK
580 Liberty Avenue
Williston Park, L. I.

1. FRED VELEPEC
7225 — 67th Place
Glendale, L. I.

2. JOHN MAČEK
116-65 — 129th Street
Ozone Park, L. I.

3. ANTHONY CVETKOVICH
582 Seneca Avenue
Brooklyn, N. Y.

4. FRANK MEKING
1655 Greene Avenue
Brooklyn, N. Y.

5. VINKO ZALOKAR
71-69 — 69th Street
Glendale, L. I.

6. JOSEPH POGACHNIK
580 Liberty Avenue
Williston Park, L. I.

Društvo zboraže vsako četrto soboto v svojih društvenih prostorih v American Slovenian Auditorium, 253 Irving Ave., Brooklyn, N. Y.

Dajal mu je tako že vedno nekaj za nameček poleg tistih 6 krajevarjev, ki jih je navadno dobival vsak vojak. Obljubljal mu je še več.

Tudi oberstova žena, ki je govorila nekoliko slovensko, je želela, da Tone ostane pri njih. Toda Tonetu ni bilo za gospoda obersta, njegovo ženo tudi ne, ne za lepo kuharico, ki bi bila tudi rajši videla, da bi bil Tone pri njih ostal. Tonetu je bil ljubši domači kraj, ljudje in dekleta, kot pa tuja gosposka, kateri se je bilo treba klanjati. Vesel je bil, da je bil zopet doma v Srednji vasi.

Pri vojakih se je Tone toliko preobrazil, da je bil doma še bolj vpoštevan. Seveda, tudi dekleta so ga obražale, za to ker ga tujina ni preslepila in pokvarila.

(Dolje pride.)

POZOR ROJAKI!

V ZALOGI IMAMO NOVE PREGLEDNE ZEMLJEVIDE:

Ljubezen nikdar ne ugasne

ROMAN IZ ŽIVLJENJA
ZA "GLAS NARODA" PRIREDIL I. R.

29

Dosegla je, kar je želela doseči. "Sedaj pa pustimo barona, Hans. Že ves večer mi je mnogo prikratil tvojo družino. Najraje bi bila vedno rada sama s teboj."

Zadnje besede, zašepete na njegova ušesa, da gospa Lenardova ne bi slišala. Hans ji poljubi roko in je bolj boljši, kot kdaj poprej, prepričan, da ga Štefka odkrito in pošteno ljubi. In to ga vedno bolj veže na njo.

Tako pride konec maja in Hans razglasi svojo zaroko s Štefko. Ponosno napihnjena sprejme Štefka več ali manj odkritosrečno častitke svojih soigralcev in soigralk. Nekaj dni zatem se s sijajnim večerom poslovi od monavokske javnosti in se enkrat z dolгими požarki vživa burne ovacije, ki ji jih priredili. Nekoliko ji je pa vendar žal, da se mora posloviti od gledališkega odra, toda je bila dovolj premetena, da je vedela, da bodo njeni uspehi trajali samo še nekaj let in da bo v svojem bodočem življenju mogla igrati sijajnejšo vlogo, kot pa kdaj na gledališkem odru. Navzlic temu pa jo najde ta večer baron Salten, ko pride v njeno garderobo, v solzah. Malčič se je vrtela okoli nje s kolinsko vodo in dišečo soljo, toda takoj izgine, ko pride baron. Skloni se k njej.

"Toda Štefka, kaj pa ti je; zakaj jokaš? Vendar malo ludo, da je sedaj konec lepega, svobodnega življenja?"

Štefka globoko vzdihne in si obriše solze.

"Ali tega ne moreš razumeti, Hardy? Saj me drugače tako dobro razumeš. Kar naenkrat imam strah pred zasebnim življenjem — vem, da bo zelo dolgočasno in četudi sem bila včasih gledališča že sita in mi je presedalo, je vendarle bilo lepo. Ali si slišal, kako je občinstvo ploskalo in kako je klicalo: 'Ostani tukaj!' Tega ni mogoče tako lahko pozabiti."

"Beži, beži, ne bodi tako žalostna. Pred teboj je vendar lepo življenje, polno sijaja in bogastva. In da bo zares lepo, prijetno, bova že midva skrbela. Sedaj pa je na oči, Štefka, tvoj ženini vendar ne sme vedeti, kako težko ti je pri sreči."

Štefka nagne glavo nazaj.

"Naj opazi, da mu prinesem žrtvo," pravi kljubovalno.

"Dej, pa naj opazi. Toda ko se zopet snideva — saj veš, da me je tvoj ženini povabil na poslovilni večer — tedaj želim, da imaš lepe, jasne oči. In kmalu se bomo zopet videli v Rittbergovi hiši, ti pa mi boš pomagala vjeti zlato ribico, kaj ne?"

"Saj sem ti vendar obljubila, Hardy."

Baron jo strastno poljubi, toda Štefka se mu brani.

"Sedaj pojdi, Hardy, ni treba, da bi proti koncu še kaj govorili."

"Imaš prav, Štefka, oba morava biti previdna. Torej pozneje na svidenje. In če pozneje ne bova več mogla neopaženo govoriti — mislim, da se bom že prihodnjo nedeljo zglasil v Rittbergovi hiši. In ko bova spoznala vse razmere in okoliščine, se bova že zgovorila za kak sestanek na kakem kraju, kjer bova mogla biti sama in se nemoteno razgovarjati."

Štefka na priklama, in ko jo še enkrat poljubi, odide.

Ta večer je vzel dolgo, predno je Štefka z mnogimi šopki prišla iz gledališča in sedla v avtomobil, v katerem sta jo čakala Hans in gospa Lenardova. Hans je bil v gledališču in še enkrat se mu je Štefka s svojim veselim obnašanjem priigravala v njegovo srce. Ne oziraje se na gospo Lenardovo, jo objame in jo burno poljubi.

"Krasna si bila, Štefka, in tako jasno mi je prišlo do prepričanja, kako veliko žrtev si prinesla, da si se odpovedala gledališču. Ali ti ne bo nikdar žal?"

Štefka se ga oklene.

"Malo me je vendarle bolelo, Hans, ti kar odkrito povem, toda ti mi boš s svojo ljubeznijo vse nadomestil," mu pravi z vso premetnostjo svoje umetnosti.

Hans trdno sklene, da se ji za to žrtev zahvali. Danes ne misli niti na Flavijo, niti na to, da njuna materinega blagoslova pri zvezi s Štefko. Na to ne mara niti misliti.

Flavija je pripravila vse za sprejem Štefke in gospe Lenardove. Ni manjkalo cvetlic in svečanosti prireditve. Okoli šestih zvečer je pričakovala, da pride avtomobil s zaročnim parom in gospo Lenardovo. Srce ji nemirno bije v njenih prsih. Od zadnjega obiska Hansa ni več videla. Toda pogosto ji je telefoniral in ji je tudi naznanil svoj prihod. In Flavija hodi v velikem pričakovanju po veliki dvorani in gleda, kdaj bo pripeljal avtomobil.

Pri tem v svojem srčnem strahu moli za pogum in moč, da bi mogla prenesti vse težave, ki jih ji je naložilo mebo.

Slednjič sliši prihajati avtomobil, še predno je zavozil s klanca na cesto proti hiši. Postavi se na prag glavnih vrat in hoče pozdraviti Hansa in njegovo nevesto.

Konaj pa stopi na prag, ko avtomobil že pripelje. Hans skoči iz avtomobila in obema damama pomaga iz njega. Malčič pa, ki je sedela poleg šoferja, sama stopi iz avtomobila. Sedaj pa Hans požljivo gleda, kje se bo prikazala Flavija. Zdi se mu, kot bi morala ravno Flavija dati svoj blagoslov za zvezo s Štefko, ker mu ga je mati odrekla. Tedaj zagleda Flavijo, kako stopa po kamnitih stopnicah, kako z ljubeznivim nametom iztegne svojo roko proti Štefki in sliši, ko ji pravi z mehkim glasom:

"Bog naj blagoslovi vaš prihod v to hišo, draga Štefka. Dovolite mi, da vas tako imenujem. Skenšali boste postali si prijateljici."

Globoka ginjenost pretresa njen glas in ta ginjenost se razlije tudi čez Hansa.

Štefka smeje vdari v Flavijino roko.

"Hvala vam za vaše prijazne besede. Ali vas smem klicati Flavija?"

"Prosim."

(Dolgo prihodnja)

DOGODKI V ČEHOSLOVAŠKI

Spopad med čehoslovaškimi vojaki in Hlinkovimi gardisti Bratislavi.

Iz slovenskih naselbin

SMRTNA KOSA.

V torek popoldne je preminila v Clevelandu po dolgi bolezni in trpljenju splošno poznana Franco Cerar, rojena Hribar, stara 69 let. Pokojna je bila vdova. Njen soprog Jakob in en sin sta umrla pred 13 leti, hčerka Angela pa pred 5 leti.

UNIVERZA COLUMBIA.

Če poznate kakega Jugoslavana, ki danes študira ali ki je študiral kdaj poprej na znanstveni univerzi Columbia v New Yorku, sporočite mu, naj se zgleda v svojo važnega pokreta na spolni naslov. To velja samo za tiste, ki žive v New Yorku ali v bližnji okolici. Naslov, kamor naj se prijavijo je:

Wayne Kalenich,
1245 John Jay Hall,
Columbia University,
New York City.

MILWAUŠKE NOVICE.

Zadnje dni je tu umrl Blaz Rozman, star 59 let. Zapuščena žena in več otrok. Pred leti je s svojo družino vred živel v Calumetu, Mich.

Zadnje dni sta bila oče in sin na operacijski mizi. Anton Hren je bil že drugi operiran na nogi, istočasno je pa njegov sin Anton debil napad vnetja slepiča in moral je takoj v bolnišnico.

Pri primarnih volitvah sta v 5. wardi propadla oba slovenska kandidata (Markelj in Schneider) kakor tudi srbski kandidat (Savič), ampak v W. Allisu je prodril Niek Lukac, menda Hrvat, ki je dobil največ glasov, dočim je rojak Gloieck dobil najmanj.

Zadnje dni sta v bolnišnici umrla Fr. Sinur, star 60 let in doma od nekod na Dolenjskem ter Mary Pacel, stara 51 let in rojena pri Novem mestu. Prvi je bil vdovec in zapuščena sina in hčer, druga pa zapuščena moža, sina in hčer.

VSE PARNIKE

in
LINJE
ki so
važne za
Slovence
zastopa:

SLOVENIC PUBL. CO.
YUGOSLAV TRAVEL DEPT
216 W. 18th St., New York, N. Y.

običkov na ta način. Raje jih obiščem na njihovih domovih zdrave in vesele. Torej se enkrat najlepša hvala vsem skupaj kateri ste me obiskali v bolnišnici in doma.

Pozdrav vsem rojakom in rojakinjam širem Kanale in Amerike.

Tony Pihne,
Box 633, Kirkland Lake,
Ont., Canada.

ZAVAROVALNA PREMIJA ZAMORSKEGA KRALJA.

V naših dneh so se tudi zamorska veličanstva prepričala o prednostih zavarovanja. To je razvidno iz poročila nekoga čisto spesobnega ameriškega zavarovalnega agenta, ki se je pravkar vrnil s poslovnega potovanja v Južno Afriko. Kot svoj najzanimivejši doživljaj označuje poganjanje, ki jih je imel z nekim "zamorskim kraljem" sredi afriške džungle.

Temnopolti vladar se je dal po dolgem prigovarjanju prepričati o dobrotah zavarovanja in bi se zavaroval za 25,000 dolarjev. Imel pa ni razpoložljivega denarja, da bi plačeval določene premije. Nasprotno pa je imel harem, kakršen je utrezal njegovemu pomenu, in tako je predlagal, da bi zavarovalnici poslal kot premijo 16 svojih žen, izmed katerih je bila vsaka vredna deset goved.

Če cenimo vsako posamezno govedo na 15 dolarjev, bi to kupčija za zavarovalnico ne bila slaba, vendar pa je agent zamorskega kralja rajši pregovoril za drug način plačevanja. Namesto žen bo zavarovalnica prejela za kritje premij v plačbi jim ne bilo treba vračati čilo rudniške koncesije.

V stoterih slovenskih domovih boste našli to knjigo umetniških slik. Naročite jo še vi.

"Naši Kraji"

Slike so iz vseh delov Slovenije in vemo, da boste zadovoljni. Zbirka 87 fotografij v bakrotisku na dobrem papirju vas stane —

\$1.

KNJIGARNA "GLAS NARODA"

KRETANJE PARNIKOV

SHIPPING NEWS

24. marca:
Queen Mary v Cherbourg
25. marca:
Rex v Genoa
28. marca:
Bremen v Bremen
30. marca:
Deutschland v Hamburg

ODPLUTJA — Meseca APRILA

1. aprila:
Normandie v Havr
Aquitania v Cherbourg
Vulcania v Trst
5. aprila:
Hamburg v Hamburg
7. aprila:
Queen Mary v Cherbourg
Europa v Bremen
8. aprila:
Conte di Savoia v Genova
Paris v Havr
11. aprila:
Columbus v Bremen
12. aprila:
St. Louis v Hamburg
14. aprila:
Bremen v Bremen
15. aprila:
Aquitania v Cherbourg
Saturnia v Trst
17. aprila:
New York v Hamburg
18. aprila:
De Grasse v Havr
19. aprila:
Hansa v Hamburg

20. aprila:
De France v Havre
21. aprila:
Queen Mary v Cherbourg
22. aprila:
Rex v Genoa
25. aprila:
Europa v Bremen
29. aprila:
Conte di Savoia v Genova
Aquitania v Cherbourg
Paris v Havr

ODPLUTJA — Meseca Maja

3. maja:
Normandie v Havre
Hamburg v Hamburg
5. maja:
Bremen v Bremen
6. maja:
Vulcania v Trst
10. maja:
Queen Mary v Cherbourg
New York v Hamburg
12. maja:
Europa v Bremen
13. maja:
De France v Havre
Rex v Genoa
17. maja:
Aquitania v Cherbourg
Hansa v Hamburg
Normandie v Havre
20. maja:
Saturnia v Trst
Columbus v Bremen
23. maja:
Nieuw Amsterdam v Boulogne
24. maja:
Queen Mary v Cherbourg
Deutschland v Hamburg
25. maja:
Champlain v Havre
26. maja:
Bremen v Bremen
27. maja:
Conte di Savoia v Genova
31. maja:
Aquitania v Cherbourg
Hamburg v Hamburg
Normandie v Havr

JUGOSLAVIJA

V

na slovit, najhitrejšem parniku sveta

QUEEN MARY

Ekspresna plova preko Cherbourg
QUEEN MARY 21. marca; 7. aprila
AQUITANIA 1. aprila; 15. aprila

POSEBNA IZLETNA ODPLUTJA

QUEEN MARY 10. MAJA

AQUITANIA 17. 31. MAJA

AQUITANIA 14. 28. JUNI, 15. JULI

Dobite sem svojo rodbino! Pišite nam po brezplačno knjižico "Kako dobiti svojo rodbino iz Evrope!"

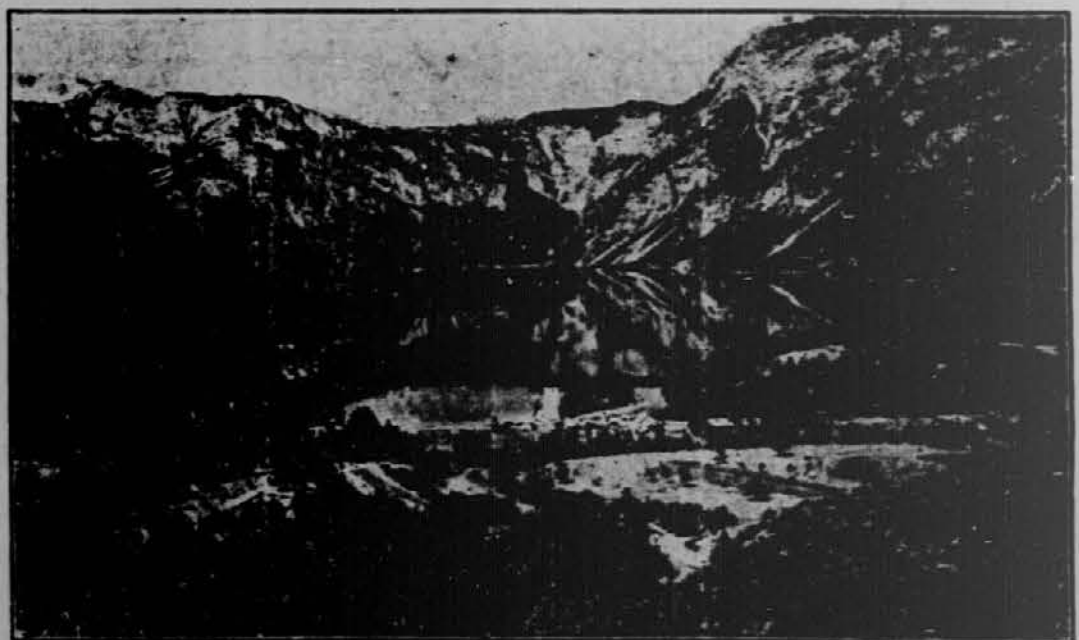
Za nadaljnje informacije se obrnite na:
L. ZAKRAJŠEK (General Travel Service)
302 E. 72nd STREET NEW YORK
CUNARD WHITE STAR
25 BROADWAY NEW YORK

KAKO JE TREBA LENUHARITI.

V Angliji, kjer imajo toliko čudnih društev in organizacij, imajo tudi društvo, ki znanstveno proučuje vprašanje, kako naj človek lenuhari. Seveda društvo ne pove naravnost, da se ukvarja s tem vprašanjem, kajti uradno se imenuje "društvo za počitek in odlihi." V resnici pa je to njegov pravi in resni namen. Lenuhariti ni tako lahko, kakor bi človek mislil. Tudi to je treba znati. Ne zadostuje, če človek leže in sklone roke na trebuhu. Treba

je vedeti, kako mora človek ležati, kako iztegniti roke in noge, da počivajo vse mišice. Skratka, vedeti je treba, kako naj človek pase lenobo, da bo od tega kaj imel.

In to društvo ima tajnika, ki se piše Francis Russell. Mož je star 46 let, in vzrok, da o njem govorimo, je dokaj zanimiv. Russell je namreč zaprosil oni dan za dopust, češ, da je preveč izčrpan od dela. Vse kaže, da je mož marljiv, gotovo pa ni na svojem mestu, kajti društvo za proučevanje lenobe ne more imeti pridnega tajnika.

Bohinjsko jezero

216 WEST 18th STREET, NEW YORK